

รวมพระธรรมเทศนา ๔

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ฐมฺมชโย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ศ.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

คำปรารภ

“เราเกิดมาสร้างบารมี” เป็นถ้อยคำที่พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมชโย) กล่าวสอนอยู่เสมอๆ เพื่อตอกย้ำให้ลูกๆ ชายหญิงได้ตั้งใจสร้างความดี สร้างบุญบารมีอย่างเต็มที่ และให้มีความเพียรพยายามในการต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคทั้งปวง จนกว่าจะบรรลุเป้าหมาย คือ ให้ตนเองและชาวโลกได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริงของชีวิต

แต่บนเส้นทางการสร้างบารมีอันยาวไกลนี้ เราจำเป็นต้องมี “กัลยาณมิตร” คอยแนะนำหนทางที่ถูกต้อง เพื่อจะได้ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข และไม่พลาดพลั้งไปทำในสิ่งที่ไม่ดีงาม ซึ่งจะทำให้เสียเวลาในการสร้างความดี

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากร เห็นว่า พระธรรมเทศนาทางวิทยุของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยเป็นธรรมะอันทรงคุณค่ายิ่ง จะเป็นประโยชน์

กัลยาณมิตรผู้แนะนำประโยชน์ให้แก่เพื่อนนักสร้างบารมีทั้งหลายได้ จึงรวบรวมและจัดพิมพ์เป็นหนังสือชุด “รวมพระธรรมเทศนา” ขึ้น เล่มนี้เป็นเล่มที่ ๔ ซึ่งเนื้อหาในเล่มล้วนเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เป็นต้นว่า คุณประโยชน์ของการมีกัลยาณมิตร ผู้มีความอดทนและความเพียรพยายามยอมประสพความสำเร็จ เหว่ย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร และเรื่องอื่นๆ ที่น่าติดตามอีกมากมาย

คณะผู้จัดทำเชื่อมั่นว่า ธรรมะในหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อกัลยาณมิตรทั้งหลาย ที่จะได้นำไปเป็นแบบอย่างในการสร้างบารมีตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ขอผลบุญที่เกิดจากการจัดทำหนังสือเล่มนี้ จงดลบันดาลให้ทุกท่านประสบแต่ความสุข ความเจริญ และความสำเร็จในชีวิต ให้ได้พบกัลยาณมิตรตลอดเส้นทางสร้างบารมี ให้มีดวงปัญญาสว่างไสว เข้าถึงธรรมอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โดยง่ายโดยเร็ว พลันเทอญ

คณะผู้จัดทำ

๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

สารบัญ

ของแท้-ของเทียม-----	๕
ผู้เป็นแสงสว่างของโลก -----	๑๔
หลุดพ้นจากเวร -----	๒๔
ธรรมคุ้มครองโลก-----	๓๒
จิตที่ตั้งไว้ชอบ -----	๔๐
หยุดเพื่อเริ่มต้นใหม่ -----	๔๘
วันนี้ที่รอคอย -----	๕๕
สู้จนกว่าจะชนะ -----	๖๓
เพียรเกิดจะเกิดผล -----	๗๐
หนทางที่ไม่ต้องเกิด -----	๗๘
สัญญาแห่งความเลื่อมใส-----	๘๕

ของแท้ของเทียม

(วันศุกร์ที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

มนุษย์ทุกคนในโลกล้วนปรารถนาความสุข และกำลังแสวงหาสิ่งที่เป็นสรณะอันแท้จริง ต่างก็อยากจะรู้เรื่องราวของตัวเองว่าเกิดมาจากไหน มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต แต่การที่จะรู้เห็นสิ่งเหล่านี้ได้ ก็ต้องอาศัยตัวของเราปฏิบัติธรรม จนเกิดความรู้แจ้ง เป็นความรู้ที่เกิดจากการทำภาวนา ที่เรียกว่า **“ภาวนามยปัญญา”** คือปัญญาที่เกิดจากการทำให้หยุดนิ่งอยู่ในนั่นเอง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในมหาสุตโสม
ชาดก ว่า

“การสมาคมกับสัตบุรุษ แม้ครั้ง
เดียว ย่อมสามารถรักษาผู้นั้นไว้ได้ แต่
การสมาคมกับอสัตบุรุษแม้หลายครั้ง ก็
รักษาไม่ได้

พึงอยู่ร่วมกับสัตบุรุษ พึงกระทำ
ความสนิทสนมกับสัตบุรุษ เพราะการรู้
ทั่วถึงธรรมของสัตบุรุษ ย่อมมีแต่ความ
เจริญ ไม่มีเสื่อม...

ฟ้าและแผ่นดินไกลกัน ผึ้งของ
มหาสมุทรก็ไกลกัน แต่ธรรมของสัตบุรุษ
และอสัตบุรุษ ไกลกันยิ่งกว่านั้น”

เมื่อเราจะคบกับใคร จะเคารพเลื่อมใสในผู้ใด
หรือจะเชื่อฟังถ้อยคำของใคร เราควรพิจารณาให้ถ่องแท้
ว่าบุคคลนั้นเป็นสัตบุรุษ หรือว่าเป็นอสัตบุรุษ หากเป็น
อสัตบุรุษผู้ไม่มีศีล ไม่มีธรรม เราก็อย่าไปเชื่อถือ
เพราะจะทำให้เราเสียโอกาสในการสร้างบารมี แต่ถ้า
หากเป็นสัตบุรุษ ผู้มีคุณธรรม เราก็ควรจะเชื่อฟังและ
ประพฤติตามบุคคลนั้น

ในสมัยพุทธกาล ณ กรุงสาวัตถี มีชายหนุ่ม ๒ คน เป็นเพื่อนรักกัน คนหนึ่งชื่อ “ลิริคุตต์” เป็นผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา อีกคนหนึ่งชื่อ “ครหทินน์” เป็นสาวกของนิครนถ์ (นักบวชนอกพระพุทธศาสนา)

พวกนิครนถ์ได้พูดกับครหทินน์อยู่เสมอว่า ให้ไปบอกลิริคุตต์ว่า “การเข้าไปหาพระสมณโคดมนี้ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก ให้มาหาผู้เป็นเจ้านิครนถ์ มาถวายไทยธรรมแก่นิครนถ์ทั้งหลายจะดีกว่า”

ครหทินน์เพียรพยายามไปพูดกับลิริคุตต์อยู่เนืองๆ ลิริคุตต์ก็ไม่ได้สนใจอะไร แต่เมื่อถูกรบเร้าบ่อยเข้า จึงถามเพื่อนไปว่า “พระผู้เป็นเจ้าของท่านรู้อะไรบ้างล่ะ?”

ครหทินน์ตอบด้วยความภาคภูมิใจว่า “โอ ท่านอย่าพูดอย่างนี้ ขึ้นชื่อว่าสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่รู้เป็นไม่มี ท่านรู้ทั้งอดีต ปัจจุบันและอนาคต รู้ว่าอะไรจะเกิด อะไรไม่เกิด รู้การกระทำทั้งกาย วาจา ใจของเราเชียวนะ”

ลิริคุตต์จึงกล่าวว่า “เรื่องนี้ผมไม่ทราบมาก่อนเลย ผมอยากให้เห็นอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้านิครนถ์ ฉะนั้นขอช่วยนิมนต์ให้ท่านมาฉันภัตตาหารที่บ้านผมใน

วันพรุ่งนี้หน่อยเถอะ”

ครหทินน์ดีใจ จึงรีบไปแจ้งข่าวนี้แก่นิครนถ์ทั้งหลาย เมื่อนิครนถ์ทราบก็รู้สึกกระหึ่มใจ คิดว่ากิจของเราสำเร็จแล้ว ลากลัฏการจะเกิดขึ้นแก่เราอีกมากมาย

วันรุ่งขึ้น เมื่อนิครนถ์ ๕๐๐ คนมาถึง สิริคุตต์ได้ออกไปต้อนรับ ขณะที่ไหว้ ก็นึกในใจว่า “หากนิครนถ์เหล่านี้เป็นผู้รู้จริง ขอจงอย่าเข้ามาในเรือน เพราะในเรือนนี้ไม่มีภัตตาหาร มีแต่หลุมคูถ” แล้วก็นิมนต์นิครนถ์ให้เข้าไป

พวกนิครนถ์ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น จึงตามเข้าไปพอบ้านได้ชี้แจงให้นิครนถ์เหล่านั้นทราบธรรมเนียมของที่บ้านว่า เมื่อจะนั่งต้องนั่งพร้อมกัน พอพวกนิครนถ์ทั้ง ๕๐๐ คน นั่งลงพร้อมๆ กันบนอาสนะที่อยู่เหนือหลุมคูถ ก็ตกลงไปในหลุมคูถทั้งหมด ได้รับความอับอายขายหน้า

เวลาผ่านไปครึ่งเดือน สิริคุตต์ได้กล่าวกับครหทินน์บ้างว่า “ท่านเข้าไปหานิครนถ์เหล่านั้น จะมีประโยชน์อะไร ไปหาพระบรมศาสดาดีกว่า”

ครหทินน์นั้นปรารถนาจะได้ยินคำนี้มานานแล้ว เพราะอยากแก้แค้น จึงถามสิริคุตต์ว่า “พระศาสดาของท่านรู้อะไรบ้าง?”

สิริคุตต์ได้กล่าวสรรเสริญพระบรมศาสดาว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นผู้รู้แจ้งแทงตลอดทั้งในอดีต ปัจจุบัน อนาคต พระองค์ทรงเป็นบรมครูของมนุษย์และเทวาทั้งหลาย”

ครหทินน์ไม่ได้เชื่อหรือก แต่ก็กล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นจงช่วยทูลนิมนต์พระบรมศาสดา และภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป มาเสวยภัตตาหารที่บ้านของผม ในวันพรุ่งนี้เถอะ”

สิริคุตต์จึงเข้าไปเฝ้าพระบรมศาสดา กราบทูลเรื่องทั้งหมดให้ทรงทราบ พระองค์ทรงรับนิมนต์ เพราะทราบด้วยพุทธญาณว่า ในวันพรุ่งนี้มหาชนมากมายจะได้บรรลุธรรม สิริคุตต์และครหทินน์จะได้บรรลुเป็นพระโสดาบัน

ครหทินน์ได้ให้คนชูดหลุมใหญ่ระหว่างเรือน ๒ หลัง นำไม้ตะเคียนมา ๘๐ เล่มเกวียน จุดไฟสุมตลอดคืน แล้วปกปิดอำพรางหลุมถ่านเพลิงไว้อย่างดี นำไม้ผุ

มาวางเป็นสะพาน ด้วยหวังว่าเมื่อพระบรมศาสดาและพระภิกษุสงฆ์เหยียบสะพาน ไม้ก็จะหัก พระองค์พร้อมเหล่าภิกษุสงฆ์ ก็จะตกลงไปในหลุมถ่านเพลิง แล้วให้คนนำตุ่มเปล่ามาอำพราง ทำเป็นว่ามีภัตตาหารอยู่มากมาย

มหาชนได้มาประชุมรวมกันที่บ้านของครหทินน์ เป็นจำนวนมาก ครั้นถึงเวลา พระบรมศาสดาเสด็จมาพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป

ครหทินน์ก็ออกไปรับเสด็จ ถวายบังคมแล้ว ยืนประคองอัญชูลิอยู่เบื้องพระพักตร์ พลังคิดในใจว่า

“ถ้าพระองค์ทรงทราบเรื่องทุกเรื่อง ทรงรู้วาระจิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายจริงละก็ ขอพระองค์อย่าเสด็จเข้าไปสู่เรือนของข้าพระองค์ เพราะภัตตาหารต่างๆ นั้นไม่มี หากพระองค์เสด็จเข้าไป ก็จะตกลงในหลุมถ่านเพลิง”

พระบรมศาสดาทรงทราบความคิดของครหทินน์ แต่ต้องการจะสงเคราะห์เขา พระองค์จึงเสด็จไปบนหลุมถ่านเพลิงนั้น

ด้วยพุทธานุภาพ ดอกบัวใหญ่ได้ผุดขึ้นมารองรับพระบาท แล้วพระองค์ทรงเสด็จไปประทับที่พุท-

อาสน์ แม้พระภิกษุสงฆ์ทั้ง ๕๐๐ รูป ก็ไปนั่งบนอาสนะ ด้วยวิธีเดียวกัน

ครหทินน์เห็นดังนั้น ก็เกิดความเร้าร้อนกระวนกระวายใจ รีบเข้าไปหาสิริคุตต์ บอกว่าไม่ได้เตรียมอาหารไว้เลย

สิริคุตต์จึงปลอบใจ แล้วให้ครหทินน์ลองไปเปิดตูมดูอีกที ทันใดนั้นเขาก็ต้องตกใจ เมื่อเห็นตูมเหล่านั้นเต็มไปด้วยภัตตาหารมากมาย สรีระของเขาเต็มไปด้วยความปีติ เกิดจิตเลื่อมใสในพระบรมศาสดา จึงได้น้อมถวายภัตตาหารด้วยความเคารพ

เมื่อเสร็จภัตตกิจ พระองค์ทรงอนุโมทนาแล้วตรัสว่า

“บุคคลไม่รู้คุณแห่งพระพุทธศาสนา และคุณแห่งพระสงฆ์สาวก เพราะไม่มีปัญญาจักขุ สรรพสัตว์ผู้ไม่มีปัญญาจักขุ ชื่อว่าเป็นผู้มีตบอด”

หลังจากนั้นได้ตรัสพระคาถาว่า

“ดอกบัวแม่เกิดในกองหยากเยื่อ ก็
มีกลิ่นหอมเป็นที่ชอบใจได้ ฉันทใด

สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 เมื่อยังเป็นปุถุชนผู้มีติดบอด ก็เปรียบ
 เสมือนนกกองหยากเยื่อ แต่เมื่อได้บรรลุ
 ธรรมแล้ว ย่อมไพโรจน์ยิ่งด้วยปัญญา
 ฉะนั้น”

เมื่อจบพระธรรมเทศนา สรรพสัตว์แปดหมื่น
 สี่พันได้บรรลุธรรมากิสมัย ครหทินน์และสิริคุดต์ได้
 บรรลุกายธรรมพระโสดาบัน และได้บำเพ็ญมหาทาน
 บารมีในพระพุทธศาสนาจนตลอดอายุขัย

การที่เราจะคบกับใคร หรือรับฟังข้อมูลจากใคร
 นั้น มีผลต่อชีวิตของเราอย่างมาก หากครหทินน์ไม่
 ได้สิริคุดต์เป็นกัลยาณมิตร ชีวิตของเขาก็จะหลงผิด
 วนเวียนอยู่ในความมืด คือ อวิชชา แต่เมื่อได้ฟังธรรม
 ของสัตบุรุษ คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแม้เพียงครั้งเดียว
 ชีวิตของเขาก็เปลี่ยนแปลงจากปุถุชนไปสู่ความเป็นพระ
 อริยเจ้า

ดังนั้น อย่ทำให้เวลาอันมีค่าของเราสูญเสียไป
 กับการสมาคมกับผู้ไม่ประพฤติธรรม แต่ให้เราใช้
 เวลาที่มีอยู่อย่างจำกัด สร้างบารมีให้เต็มที่ ดำเนินตาม
 รอยบาทพระบรมศาสดา ลักวันหนึ่งเมื่อบารมีของ

เราเต็มเปี่ยม เราก็จะได้บรรลุผลนิพพาน เช่นเดียวกับพระองค์ท่าน

เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกาย ความลึกลับสงสัยในพระรัตนตรัยย่อมหมดไป เพราะฉะนั้นต้องหมั่นทำใจหยุดทำใจนิ่ง ให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้

ผู้เป็นแสงสว่างของโลก

(วันจันทร์ที่ ๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน มวลมนุษยชาติ ล้วนปรารถนาให้โลกมีสันติสุขอันแท้จริง แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่า **สันติสุขที่แท้จริงนั้นอยู่ที่ไหน มีลักษณะอย่างไร และจะเข้าถึงได้อย่างไร**

จนกระทั่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบหนทางสายกลาง และพบว่าโลกจะมีสันติสุขที่แท้จริง ก็ต่อเมื่อมนุษย์ทุกคนได้ตั้งใจปฏิบัติธรรม จนเข้าถึงสันติสุขภายใน ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความสุขที่แท้จริง และ

สันติสุขภายในนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของสันติสุขภายนอก
นั่นเอง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ในกัลยาณมิตต-
สูตร ว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ธรรมที่มีอุปการะ
มาก เป็นไปเพื่อการเกิดขึ้นแห่งอริยมรรค
อันประกอบด้วยองค์ ๘ ธรรมนั้นเป็นไฉน
คือ ความเป็นผู้มีกัลยาณมิตร

เพราะภิกษุผู้มีกัลยาณมิตร พึงหวัง
ได้ว่าจักเจริญในอริยมรรค อันประกอบด้วย
องค์ ๘ จักกระทำให้มาก ซึ่งอริยมรรค
อันประกอบด้วยองค์ ๘”

กัลยาณมิตรเป็นบุพนิมิตแห่งการเกิดขึ้นของ
อริยมรรค คำว่ากัลยาณมิตรมิได้หมายถึงเพื่อนที่ดี
ทั่วไปเท่านั้น แต่ยังหมายถึงบุคคลผู้เพียบพร้อมด้วย
คุณสมบัตินี้จะชี้แนะหนทางสว่างในการดำเนินชีวิตที่
ถูกต้องให้กับผู้อื่น

เหมือนดังพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระ
อรหันต์ทั้งหลาย ที่ได้ทำหน้าที่ยอดกัลยาณมิตร เมื่อ
ท่านได้พบหนทางอันประเสริฐ จึงได้อุทิศชีวิตทั้งหมด

แนะนำสั่งสอนเวไนยสัตว์ให้ข้ามวิภวภูตสงสาร ไปถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน บุคคลใดมีกัลยาณมิตร ชื่อว่าเป็นผู้มีบุญที่สั่งสมไว้ดีแล้ว

การที่จะได้พบกับกัลยาณมิตรสักคน ไม่ใช่เรื่องง่าย บุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้มีความเคารพ อ่อนน้อม ถ่อมตน ยอมที่จะให้ผู้อื่นตักเตือน ชี้แนะข้อบกพร่อง ต้องลดทิฏฐิมานะ พร้อมที่จะรับฟังความเห็นของบุคคลทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เหนือกว่าเรา เสมอกับเรา หรือต่ำกว่าเรา

เพราะกัลยาณมิตรนั้นอาจเป็นคนธรรมดา เป็นนักปราชญ์ หรือเป็นบัณฑิตก็ได้ หากรู้ว่าเขาเป็นคนดี มีคุณธรรม แนะนำแต่เรื่องที่เป็นบุญเป็นกุศล สามารถชี้หนทางสวรรค์ ปิตนรก และยกใจขึ้นสู่พระนิพพานได้ เราก็ควรคบบุคคลเช่นนั้น เพราะเป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก พระพุทธองค์จึงทรงสรรเสริญความเป็นผู้มีกัลยาณมิตร

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา สมัยที่ยังอยู่ในระหว่างการสร้างบารมี ท่านได้เกิดเป็นพราหมณ์ชื่อ “โชติปาละ” มีเพื่อนเป็นช่างปั้นหม้อ ชื่อว่า “ฆฎิการะ” แม้จะเกิดมามีฐานะทางสังคมที่แตกต่างกัน แต่ทั้งสอง

ก็เป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เด็ก

เมื่อเติบโตขึ้น ฆฎิการะได้ไปฟังธรรมจากพระกัศสปัลลิมมาลัมพุทเธเจ้า เกิดความเลื่อมใส จึงได้อุทิศตนเป็นอุบาสก ยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง

เมื่อตนเองได้พบเส้นทางสว่าง พบบุคคลผู้ประเสริฐอย่างพระบรมศาสดา ก็อยากจะชวนโชติपालะเพื่อนรัก ให้มาฟังธรรมจากพระพุทธองค์ด้วย

ฆฎิการะพยายามเกลี้ยกล่อม ชักชวนให้เพื่อนไปเฝ้าพระกัศสปัลลิมมาลัมพุทเธเจ้า ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เพื่อนก็ไม่ยอมไป เขาจึงบอกกับโชติपालะว่า “เพื่อนเอ๋ย การได้พบกับพระอรหันตสัมมาสัมพุทเธเจ้า ถือว่าเป็นมงคลอย่างยิ่ง เราไปฟังธรรมจากพระองค์กันเถอะ”

เนื่องจากว่าโชติपालะเกิดในตระกูลพราหมณ์ ไม่ได้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา จึงตอบว่า “การไปเฝ้าสมณะโล้นจะมีประโยชน์อะไร ท่านไปคนเดียวเถอะ”

ถึงแม้ว่า ฆฎิการะจะชวนกี่ครั้งก็ทน ว่าการเห็นพระพุทเธเจ้านั้นเป็นสิ่งประเสริฐ การฟังธรรมจากพระพุทธองค์เป็นมงคล แต่ดูเหมือนว่าการชักชวนนั้นไม่ได้ผลเลย

วันหนึ่งจึงหากุศโลบาย ชวนเพื่อนไปอาบน้ำที่
ทำน้ำ ไกล่กับที่ประทับของพระบรมศาสดา หลังจาก
อาบน้ำเสร็จแล้ว ฆฎิการะจึงชวนอีกครั้งว่า วิหารที่
ประทับของพระพุทธเจ้าอยู่ใกล้ๆ นี้เอง เราไปเดินเล่น
ในวิหารกันเถอะ โชติปาละก็ไม่ยอมไป จะขอกลับบ้าน
ทำเดี๋ยว แม้จะถูกชักชวนอย่างไรก็ไม่คล้อยตาม

จนสุดท้าย เมื่อฆฎิการะเห็นว่าแม้จะชวน
อย่างไร เพื่อนก็ไม่ยอมไปแน่ ด้วยความจริงใจและ
ปรารถนาดีต่อเพื่อน จึงอุทวมวยผมของโชติปาละ เพื่อ
ที่จะให้ไปเฝ้าพระพุทธองค์ให้ได้

โชติปาละเป็นผู้สั่งสมบุญมาดี เมื่อโดนเพื่อน
ดึงมวยผม จึงคิดว่า “น่าอัศจรรย์จริงหนอ ฆฎิการะผู้
เป็นเพียงช่างปั้นหม้อ กล้ามาดึงมวยผมเราผู้เป็นเฝ้า
พันธู์ของพระพรหม ตามปกติเพื่อนของเราไม่เคยทำ
อย่างนี้ เขามีความปรารถนาดีต่อเรามาตลอด ไม่เคย
ชักชวนไปในทางที่ผิดเลย การไปพบพระสัมมาสัมพุทธ-
เจ้าคงจะเป็นการดีเป็นแน่”

เมื่อคิดได้อย่างนี้แล้ว แทนที่จะโกรธ หรือมี
ทิฏฐิมานะ กลับตกลงใจจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าด้วยกัน
ยิ่งได้สนทนาธรรม และฟังธรรมจากพระกัสสปสัมมา
สัมพุทธเจ้า โชติปาละก็ยิ่งเกิดความเลื่อมใสในพระ

พุทธเจ้า จึงชวนฆฏิการะออกบวช แต่เนื่องจาก ฆฏิการะต้องเลี้ยงดูบิดามารดาผู้ตาบอด จึงไม่อาจที่จะบวชได้ โชติปาละจึงตัดลินใจออกบวชเป็นพระภิกษุ ในพระพุทธศาสนา แล้วได้ตั้งใจประพฤติธรรมจนตลอดอายุขัย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสกับพระอานนท์ ว่า **“เธออย่าคิดว่าฆฏิการะช่างปั้นหม้อเป็นเรา ตถาคต โชติปาละพราหมณ์ต่างหากที่เป็นเรา ตถาคตในชาตินั้น”**

พระองค์ได้กัลยาณมิตร คือ เพื่อนที่ประเสริฐ อย่างฆฏิการะ ทำให้เปลี่ยนจากผู้มีความเห็นผิด มาเป็นผู้มีความเห็นถูกต้อง ได้มีโอกาสสร้างบารมี เพื่อการตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

แม้พระองค์เองจะได้รับการพยากรณ์จาก พระพุทธเจ้านับพระองค์ไม่ถ้วน ได้ชื่อว่าเป็นนิยโตปธิ- สัตว์ คือ เป็นบุคคลผู้เที่ยงแท้ ต่อการบรรลุนิพพานเป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว แต่ก็ยังต้องอาศัยกัลยาณมิตร คอยระคับระคอง เพื่อไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง อันสูงสุดของชีวิต

เพราะกัลยาณมิตรเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์ นั่นคือการที่คนเราจะทำความดีให้ได้ตลอด หรือดำรง

ตนอยู่ในเพศพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้ นั่น ต้อง
อาศัยกัลยาณมิตรคอยชี้แนะ พระพุทธองค์จึงตรัสว่า

“เรายังไม่เล็งเห็นธรรมอันอื่นแม่
สักอย่างหนึ่ง ซึ่งจะเป็นเหตุให้อริยมรรค
อันประกอบด้วยองค์ ๘ ที่ยังไม่เกิด ให้
เกิดขึ้น หรือที่เกิดขึ้นแล้ว ให้เจริญยิ่งๆ
ขึ้นไป เหมือนความเป็นผู้มีกัลยาณมิตร
เลย”

จะเห็นได้ว่าการได้คบกับกัลยาณมิตร จะทำให้
มรรคมือองค์ ๘ บริบูรณ์ มรรคมือองค์ ๘ ประกอบด้วย

สัมมาทิฐิ มีความเห็นที่ถูกต้อง คือ เห็นว่า
การให้ทานดีจริง บิฑามารดามีพระคุณจริง การบูชา
บุคคลที่ควรบูชาดีจริง นรกสวรรค์มีจริง โลกนี้โลก
หน้ามีจริง พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีจริง

สัมมาสังกัปปะ มีความดำริชอบ คือ คิดออก
จากกาม คิดออกจากความพยาบาท คิดออกจากการ
เบียดเบียน

สัมมาวาจา มีวาจาชอบ คือ ไม่พูดเท็จ ไม่
พูดส่อเสียด ไม่พูดหยาบคาย ไม่พูดเพ้อเจ้อ พูดแต่สิ่ง
ที่เป็นกุศล ชักชวนให้คนทำความดี

สัมมากัมมันตะ การกระทำที่ถูกต้อง คือ ทำแต่ในสิ่งที่ดีมีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

สัมมาอาชีวะ ประกอบอาชีพสุจริต คือ เว้นจากอาชีพที่พระพุทธองค์ทรงห้าม คือ ค้าอาวุธ ค้ามนุษย์ ค้ายาพิษ ค้ายาเสพติด ค้าสัตว์เพื่อนำไปฆ่า เพราะอาชีพเหล่านี้เป็นทางมาแห่งบาปอกุศล

สัมมาวายามะ มีความเพียรชอบ คือ เพียรที่จะสั่งสมบุญให้ยิ่งขึ้นไป เพียรฝึกใจให้หยุดนิ่ง ไม่ประมาท

สัมมาสติ มีสติชอบ คือ มีความรู้ตัวทั่วพร้อมใจไม่หลุดจากศูนย์กลางกาย และประการสุดท้าย คือ

สัมมาสมาธิ มีสมาธิชอบ คือ ใจปัก定于ศูนย์กลางกาย มีใจตั้งมั่น อารมณ์เป็นหนึ่ง เป็นเอกัคคตารมณ์ทีเดียว

เมื่อมรรคมืองค์ ๘ ครบถ้วนบริบูรณ์ ใจหยุดถูกส่วนเข้า ใจก็จะตกวบลงไปที่ศูนย์กลางกาย ดวงปฐมมรรคก็จะบังเกิดขึ้น เห็นเป็นดวงกลมใสแจ่มอยู่ภายใน ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นหนทางเบื้องต้น ที่จะดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสายกลาง มุ่งตรงสู่อายตณนิพพาน อันเป็นจุดหมายปลายทางของทุกชีวิต

เพราะฉะนั้น ปฐมมรรคจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่จะเข้าถึงธรรมกาย เมื่อเอาใจหยุดต่อไปในกลางดวงปฐมมรรค เราก็จะพบดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ซ้อนกันเข้าไปเรื่อยๆ ตามลำดับ

จนเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด หยุดนิ่งในกลางกายมนุษย์ละเอียด ก็จะได้เห็นดวงธรรม ๖ ดวงซ้อนกันอยู่ สดกกลางดวงที่ ๖ จะเข้าถึงกายทิพย์ ที่ละเอียดกว่า ประณีตกว่า วางใจหยุดนิ่งกลางของกลางต่อไป ก็จะเข้าถึงดวงธรรมอีก ๖ ดวง และเข้าถึงกายรูปพรหม กายอรุปรหม และกายธรรม ไปตามลำดับ กายธรรมมีลักษณะที่สวยงาม เกตุดอกบัวตูม ใสเป็นแก้ว สมบูรณ์ด้วยลักษณะมหาบุรุษ งามไม่มีที่ติ งามกว่าทุกกายที่ผ่านมา

กายธรรมหรือธรรมกายนี้แหละ เป็นที่พึงที่ระลึกที่แท้จริง เมื่อเราเข้าถึงแล้ว พึ่งท่านได้ เวลา มีทุกข์ก็ช่วยให้เราพ้นทุกข์ เวลา มีความสุข ก็เพิ่มเติมความสุขได้ จะรู้สึกอบอุ่นใจ ปลอดภัย ไม่ว่าจะ เป็นภัยในอบายภูมิ หรือภัยในสังสารวัฏฏ์ เราจะปลอดภัย จากภัยพิบัติทั้งหมด เข้าถึงธรรมกายแล้วปิดประตูอบายภูมิได้

ก่อนหลับตาลาโลก ถ้าเห็นธรรมกายใสแจ่ม
สว่างไสวอยู่ภายใน ย่อมมีสุคติภูมิเป็นที่ไป อยากไป
เกิดในภพภูมิไหน สวรรค์ชั้นไหน เลือกได้ตั้งใจปรารถนา
ทีเดียว

เพราะฉะนั้น ให้ตั้งใจฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้
เข้าถึงธรรมกายให้ได้ **อย่าเอาภารกิจประจำวันมา
เป็นข้ออ้าง ที่จะทำให้เราเกียจคร้าน หรือทอดธุระ
ในการปฏิบัติธรรม**

เพราะชีวิตของเราที่อยู่ในโลกนี้ มีเวลาอยู่
อย่างจำกัด อย่างมีวาระมาท สนุกสนาน เพลิดเพลิน
ไปวันๆ ควรทำวันนี้ให้ดีที่สุด ด้วยการตั้งใจให้หยุดนิ่ง
ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ทุกวัน แล้วเราก็จะสมปรารถนาได้
เข้าถึงธรรมกายกันทุกคน

หลุดพ้นจากเวร

(วันอังคารที่ ๑๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

ในชีวิตประจำวันของเรา ต้องเจอสิ่งต่างๆ มากมาย มีอารมณ์หลากหลายเข้ามากระทบจิตใจ **เราควรเลือกเก็บเกี่ยวแต่สิ่งที่ดีเอาไว้ในใจ** สิ่งใดที่นึกแล้วทำให้ใจชุ่มฉ่ำ เศร้าหมอง ไม่พอใจ เราก็ไม่ควรนึกถึง เพราะเป็นอดีตที่ผ่านพ้นไปแล้ว แม้สิ่งที่เป็นอนาคต ยังมาไม่ถึง อาจจะนำมาซึ่งความกังวลใจ เราก็ไม่ควรคาดหวังจนเกินเหตุ ซึ่งจะทำให้เราเกิดความทุกข์ใจ

บัณฑิตควรมีชีวิตอยู่กับปัจจุบันธรรม ทำวันนี้ เวลา
นี้ให้ดีที่สุด แล้วทุกอย่างก็จะดีขึ้นเอง

พระคาถาทหนึ่ง ในขุททกนิกาย คาถา
ธรรมบท กล่าวไว้ว่า

“อกุโภจฉิ มํ อวธิ
มํ อธินิ มํ อหาลิ เม
เย จ ตํ นุปนยหนฺติ
เวรํ เตสุปฺสम्मติ ฯ
คนเหล่าใดไม่ผูกเวรกันว่า
เขาเคยด่าเรา เคยฆ่าเรา
เคยชนะเรา หรือว่าเคยลักของเรา
เวรของพวกเขาย่อมสงบระงับลงได้”

พระพุทธศาสนาสอนให้รู้จักการให้อภัยกัน อยู่
ร่วมกันอย่างสงบสุข เพราะเวรย่อมไม่ระงับด้วยเวร แต่
เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ความจริงข้อนี้เป็นสิ่ง
ที่มีมาตั้งแต่ดั้งเดิม ไม่ใช่ของใหม่ เกิดขึ้นได้ในทุกยุค
ทุกสมัย กับบุคคลทุกเพศทุกวัย ตลอดจนสรรพสัตว์
ทั้งหลาย

ตั้งเรื่องในอดีต มีบุตรชายของเศรษฐีคนหนึ่ง
เมื่อบิดาเสียชีวิตแล้ว ได้บริหารกิจการทั้งปวงแทนบิดา

และปรนนิบัติเลี้ยงดูมารดาเป็นอย่างดี มารดาอยากจะให้เขามีภรรยา แต่ชายหนุ่มนั้นไม่ปรารถนา เมื่อถูกมารดาบร่ำบ่วยเข้า ในที่สุดจึงยอมตกลง มารดาได้ไปสู่ขอหญิงจากครอบครัวหนึ่งมาเป็นภรรยาของเขา

ต่อมา พบว่าภรรยาเป็นหมั้น ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ มารดาจึงร้อนใจ เพราะความเชื่อของชาวอินเดียในสมัยนั้น ถ้าตระกูลใดไม่มีบุตรสืบสกุล ตระกูลนั้นจะถึงความเสื่อม มารดาจึงอยากให้บุตรชายของตนมีภรรยาใหม่ แต่บุตรชายก็ไม่อยากจะมี แม้ฝ่ายมารดาจะบร่ำบ่วยเพียงไร เขายังคงยืนยันว่าไม่อยากมี

ส่วนภรรยา เมื่อทราบว่ามีแม่สามีจะหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยาใหม่ให้ลูกชาย จึงคิดว่าถ้าถึงเวลานั้นเราก็จะหมดความหมาย อาจจะถูกลดฐานะลงเป็นคนรับใช้ก็ได้ ถ้ากระนั้นสู้เราไปหาหญิงที่เราพอใจ ให้มาเป็นภรยาน้อยของสามีเราจะดีกว่า นางจึงได้ทำเช่นนั้นจนเป็นผลสำเร็จ

ต่อมาภรรยาหลงคิดว่า ถ้าภรยาน้อยให้กำเนิดบุตร เขาก็จะเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติทั้งหมดเพียงผู้เดียว เมื่อเกิดความริษยา จึงหาทางที่จะป้องกันไม่ให้ภรยาน้อยให้กำเนิดบุตรได้ นางบอกกับภรยาน้อยว่า

“ถ้าเธอต้งครรภเมื่อไร ช่วยบอกให้ฉันทราบด้วยนะ”

เมื่อภรรยาน้อยต้งครรภ ก็บอกให้ภรรยาหลวงทราบ นางแสรังทำเป็นเอาอกเอาใจ นำข้าวปลาอาหารอย่างดีมาบำรุงภรรยาน้อย แต่วันหนึ่งนางได้แอบผสมยาที่ทำให้แท้งลูกลงไปในอาหาร ในที่สุดภรรยาน้อยก็แท้งลูก เหตุการณ์เป็นอยู่เช่นนี้ถึง ๒ ครั้ง

พอครั้งที่ ๓ ภรรยาน้อยเกิดเฉลียวใจ จึงไม่ยอมบอกให้ภรรยาหลวงทราบ จนกระทั่งครรภแก่ แต่ภรรยาหลวงก็ไม่ละความพยายาม ได้แอบเอายาที่ทำให้แท้งลูกใส่ลงไปในอาหารจนได้ จึงทำให้ภรรยาน้อยและลูกเสียชีวิตไปพร้อมๆ กัน

ก่อนตายภรรยาน้อยได้ผูกอาฆาตว่า “ขอให้เราได้เกิดเป็นนางยักษ์ฉิณี เราจะมากินลูกของหญิงหมั้นนี้ในชาติต่อไป”

เมื่อตายแล้ว ก็ได้ไปเกิดเป็นแมวอยู่ในบ้านนั่นเอง ส่วนสามีพอทราบว่า ภรรยาหลวงเป็นคนทำให้ภรรยาน้อยและลูกเสียชีวิต จึงได้ทุบตีจนกระทั่งนางตาย แล้วก็ไปเกิดเป็นแม่ไก่อยู่ในบ้านนั้นเช่นกัน

ต่อมาแม่ไก่ออกไปหลายฟอง แมวก็มาขโมยกินไข่ แม่ครั้งที่ ๒ ก็ทำอย่างนั้น พอครั้งที่ ๓ แมว

นั้นได้มากินไข่และกินแม่ไก่ด้วย แม่ไก่จึงผูกอาฆาต
จองเวรต่อไปอีกว่า ให้เราได้กินแมวและลูกของมันบ้าง

เมื่อแม่ไก่ตายไป ได้เกิดเป็นแม่เสือเหลือง
ส่วนแมวเมื่อตายไปแล้ว ได้เกิดเป็นแม่เนื้อ ครั้นพอ
แม่เนื้อออกลูก เสือเหลืองได้มากินลูกเนื้อถึง ๒ ครั้ง
และในครั้งที่ ๓ ก็ได้กินทั้งแม่เนื้อและลูกเนื้อด้วย แม่เนื้อ
จึงผูกอาฆาตว่าถ้าเกิดไปชาติหน้า ขอให้ได้กินแม่เสือ
เหลืองและลูก

แม่เนื้อตายไป ได้เกิดเป็นนางยักษ์ฉนิ แม่เสือ
เหลืองตายไป ได้เกิดเป็นหญิงอาศัยอยู่ในกรุงสาวัตถี
เมื่อเจริญวัยได้แต่งงาน แล้วคลอดบุตร นางยักษ์ฉนิได้
แปลงตัวเป็นมนุษย์ เข้าไปจับทารกกินถึง ๒ ครั้ง พอ
ครั้งที่ ๓ เมื่อหญิงนั้นมีครรภ์แก่ จึงให้สามีพาตนไปคลอด
บุตรที่บ้านเกิด

เมื่อนางยักษ์ฉนิทราบ จึงได้เดินทางตามไป
ปรากฏว่าหญิงนั้นคลอดบุตรแล้ว และกำลังจะเดินทาง
ไปสู่บ้านสามี ระหว่างทางได้แวะอาบน้ำที่ข้างวัดพระ
เชตวัน สามีลงไปอาบน้ำ ส่วนตนยืนให้นมบุตรอยู่ริม
ฝั่ง เมื่อเห็นนางยักษ์ฉนิมาก็จำได้ จึงรีบวิ่งหนีเข้าไปในวัด

ขณะนั้น พระบรมศาสดาทรงแสดงธรรมอยู่

ท่ามกลางพุทธบริษัท หญิงนั้นได้อุ้มบุตรเข้าไปหาพระ
พุทธองค์ วางบุตรลงแทบพระบาท กราบทูลว่า

“ข้าพระองค์ขอถวายบุตรนี้แด่พระองค์ ขอ
พระองค์ได้โปรดประทานชีวิต ให้แก่บุตรของข้า
พระองค์ด้วยเถิด”

ฝ่ายนางยักษิณีไม่สามารถเข้าไปในวัดได้ เนื่องจาก
จากสุมนเทพ ผู้สถิตอยู่ที่ซุ้มประตูไม่อนุญาต พระ
ศาสดาจึงรับสั่งพระอานนท์ให้ไปเรียกนางยักษิณีเข้ามา
เมื่อพร้อมหน้ากัน แล้วจึงตรัสว่า

“เพราะเหตุใด พวกเธอจึงจองเวรกันอย่างนี้
ถ้าหากพวกเธอไม่มาพบเราแล้ว เสรของพวกเธอจะ
เป็นอย่างนี้อยู่ชั่วนิรันดร์ เหมือนเวรของงูกับพังพอน หมี
กับไม้ตะคร้อ กากับนกเค้า เพราะฉะนั้นจงเลิกจอง
เวรกันเถิด เพราะเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร”

เมื่อพระพุทธองค์กล่าวจบ นางยักษิณีก็ได้ตั้ง
อยู่ในโสดาปัตติผล แล้วทั้งสองก็เลิกจองเวรกัน ตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา

การผูกโกรธ ผูกอาฆาตพยาบาท จะเป็น
เหตุให้เราต้องหลงวนอยู่ในสังสารวัฏฏ์ พอเกิดมาเจอ
กันเมื่อใด ก็จะไปคอยล้างผลาญกันร่ำไป เหมือนอย่าง

นางยักษิณีในเรื่องนี้ เพราะถูกกิเลสบังคับบัญชาให้สร้างกรรม เมื่อสร้างกรรมก็มีวิบากเป็นผล ทำให้ได้รับความทุกข์ทรมาน ความพินาศย่อยยับทั้งสองฝ่าย

เพราะฉะนั้นผู้มีปัญญาทั้งหลายจึงไม่ผูกเวรกัน เพราะเมื่อหนายการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในทะเลเพลิงแห่งความทุกข์

พระพุทธองค์ทรงสอนให้เราละทิ้งการจองเวรกัน ในยามโกรธก็ให้มีสติ สงบ ระวังอารมณ์เอาไว้ อย่าให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล ใช้สติและปัญญา แล้วแผ่เมตตาจิตไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลาย เราจะได้ไม่มีเวรมีภัยกับใคร พระพุทธองค์ทรงสอนว่า

**“สัตบุรุษ ผู้มีความอดทน พึงได้ผล
คือ การไม่กระทบกระทั่ง เพราะสงบ
ระงับจากเวร พระราชาพร้อมเหล่าเสนา
แม้มาก เมื่อรบอยู่จะพึงได้ผลเช่นนั้นก็
หาไม่**

**เพราะเวรทั้งหลาย ย่อมระงับได้
ด้วยกำลังแห่งขันติ”**

ตั้งนั้นการจ้องแวรกันไม่ดีเลย จงให้อภัยซึ่งกัน
และกันเถิด อย่าได้เบียดเบียนกันเลย เราควรจะให้
อภัยต่อผู้อื่นเสมอ ในยามที่เขาผิดพลาด หรือบกพร่อง
ล่วงเกินต่อเรา เราควรมีความปรารถนาดี มีจิตประกอบ
ด้วยเมตตาธรรม แล้วพยายามปรับตัวเข้าหากัน ให้
เหมือนน้ำที่ประสานผืนแผ่นดินที่แยกแตกกระแหงให้เป็น
ผืนแผ่นดินเดียวกัน ให้มีความรัก ความสามัคคี ประองดอง
กัน อย่าถือทิฐิฐิมานะให้อภัยกัน ปฏิบัติตามแบบอย่าง
ของนักปราชญ์บัณฑิต แล้วทุกอย่างก็จะสงบลงได้

ธรรมคัมภีร์ครองโลก

(วันพุธที่ ๒๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

มนุษย์ทุกชาติทุกศาสนา ล้วนปรารถนาให้โลกมีสันติสุขที่แท้จริง แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าจะทำอย่างไร จนกระทั่ง พระพุทธองค์ได้ทรงค้นพบว่า **วิธีการที่จะทำให้โลกเกิดสันติสุขที่แท้จริงนั้น จะต้องให้ทุกคนในโลกเข้าถึงสันติสุขภายในก่อน** คือ เข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่แล้วในตัวของทุกคน

ธรรมกายเป็นแหล่งกำเนิดของความสุข เป็นแหล่งแห่งสติและปัญญา เมื่อเข้าถึงแล้วมนุษย์จะมีความ

คิด คำพูด การกระทำที่ดี จะมีการแบ่งปันให้แก่กัน
แล้วสันติสุขที่แท้จริงจึงจะบังเกิดขึ้นในโลก

โลกของเรานี้ถูกคุ้มครองด้วยธรรม จึงทำให้
สังคมมนุษย์มีความสุขอยู่ได้ ธรรมที่คุ้มครองโลก
อยู่นี้ เรียกว่า “หิริ โอตตปปะ” มีพระบาลีในขุททกนิกาย
ชาดก บทหนึ่งกล่าวว่า

**“สัปปุรุษผู้สงบระงับ ประกอบด้วย
หิริและโอตตปปะ ตั้งมั่นอยู่ในธรรมชาว
ท่านเรียกว่า ผู้มีธรรมของเทวดาในโลก”**

หิริ คือ ความละอายที่จะทำความชั่ว

**โอตตปปะ คือ ความเกรงกลัวผลของความ
ชั่ว**

หิริ โอตตปปะนี้เป็นธรรมของผู้มีคุณธรรม เป็น
ธรรมของเทวดา เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า **“เทวธรรม”**

ในอดีตกาล เคยมีผู้ตามหาเทวธรรมนานถึง
๑๒ ปี เฝ้ารอคอยผู้รู้ ที่จะมาบอกว่าเทวธรรมคืออะไร

สมัยนั้น พระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นพระราชโอรส
ของพระเจ้าพรหมทัต พระนามว่า **มหิสสาสกุมาร** ทรง
มีพระอนุชานามว่า **จันทกุมาร** พระราชชนนีของพระ

โอรสทั้งสองได้สวรรคตไป

ในขณะที่พระราชโอรสยังทรงพระเยาว์อยู่ พระเจ้าพรหมทัตก็ให้มีพระมเหสีใหม่ ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ เมื่อพระนางให้กำเนิดพระโอรส ทรงขนานพระนามว่า **สุริยกุมาร**

พระเจ้าพรหมทัตทรงพอพระราชหฤทัยในพระโอรสมาก จึงได้พระราชทานพรพิเศษแก่พระราชโอรส เมื่อพระราชโอรสพระองค์เล็กเจริญวัยแล้ว พระมเหสีก็กราบทูลขอพรโดยขอราชสมบัติ พระองค์จึงจำใจต้องพระราชทานราชสมบัติแก่พระโอรสองค์เล็ก

พระเจ้าพรหมทัตทรงวิตกกังวลว่า พระนางอาจคิดปองร้ายต่อมหิสสาสกุमारและจันทกุมาร จึงให้โอรสทั้งสองออกจากเมืองไปแสวงหาที่ปลอดภัยกว่า แล้วรับสั่งว่าเมื่อพระองค์เสด็จสวรรคตแล้ว จึงค่อยกลับมาครองราชสมบัติสืบต่อไป

ครั้นสุริยกุมารทราบข่าว ก็ขอตามไปด้วย พระโอรสทั้งสามจึงเดินทางไปด้วยกัน ในระหว่างทางก็ได้สร้างที่พักอาศัยในที่ร่มรื่นแห่งหนึ่ง

สุริยกุมารได้ไปหาน้ำ เมื่อพบแหล่งน้ำแล้ว ก็รีบเดินลงไปตักน้ำ แต่ว่าสระน้ำนี้ เป็นที่อยู่ของผีเสื้อ

น้ำตันทหนึ่ง ซึ่งอยู่ในความปกครองของท้าวเวสสุวรรณ และได้มีเทวบัญชาไว้ว่า ห้ามออกไปจับสัตว์และมนุษย์กิน นอกบริเวณสระน้ำนี้เป็นอันตราย แต่ถ้าผู้ใดลงมาในสระก็ให้จับกินได้ **ยกเว้นผู้ที่รู้เทวธรรม ห้ามทำอันตรายเด็ดขาด**

สุริยกุมารถูกผีเสื้อน้ำจับตัวไว้ แล้วถูกถามว่า “เจ้ารู้จักเทวธรรมไหม?”

พระกุมารตอบว่า “เทวธรรมก็คือ พระจันทร์ และพระอาทิตย์”

ผีเสื้อน้ำกล่าวว่า “ท่านรู้ไม่จริง” แล้วจับสุริยกุมารไปขังในที่อยู่ของตน

มหิสสาสกุมารเห็นว่าน้องคนเล็กหายไปนาน จึงให้จันทกุมารไปตามหา เมื่อจันทกุมารเดินตามรอยเท้าน้องชายไปถึงสระน้ำ ทันทีที่ก้าวลงไปในน้ำ ก็ถูกผีเสื้อน้ำจับไว้ และถามเรื่องเทวธรรม

จันทกุมารตอบว่า “เทวธรรมก็คือ ทิศทั้งสี่” ผีเสื้อน้ำก็จับจันทกุมารไปขังรวมไว้กับสุริยกุมาร

เมื่อจันทกุมารหายไปอีกคน มหิสสาสกุมารจึงออกไปตามน้องทั้งสอง เดินสะกดรอยตามไป จนกระทั่งถึงสระน้ำ ก็สังเกตเห็นรอยเท้าที่น้องทั้งสองเดินลงไป

แต่ไม่มีรอยเท้ากลับขึ้นมา แสดงว่าในสระน้ำนี้จะต้องมีผีเสื้อน้ำอาศัยอยู่

พระองค์ทรงกระชับพระขรรค์ และถือธนูเตรียมพร้อมไว้ เดินสำรวจดูรอบๆ สระอย่างระมัดระวังโดยไม่ก้าวเท้าลงไปในสระน้ำ

ผีเสื้อน้ำคอยสังเกตุอยู่ในสระ เมื่อเห็นมทิส-
สาสมุทรไม่ยอมลงมาในสระ จึงแปลงกายเป็นมนุษย์
เดินเข้าไปหา แสร้งถามว่า “ท่านคงเดินทางมาเหน็ด
เหนื่อย ทำไมไม่ลงไปตีม้ำให้สบายเสียก่อนล่ะ”

พระกุมารทรงพิจารณาแล้ว ก็สันนิษฐานได้
ทันทีว่า จะต้องเป็นผีเสื้อน้ำแปลงตัวมาแน่ จึงตรัสถาม
ตรงๆ ว่า “เจ้าจับน้องทั้งสองของข้าไปใช้ไหม?”

แม้ว่าผีเสื้อน้ำจะดุร้าย แต่ก็ไม่โกหก จึงยอม
รับว่าใช่

พระกุมารตรัสถามว่า “เจ้าจับมนุษย์กินได้ทุก
คนหรือ”

ผีเสื้อน้ำจึงบอกว่า “เราจับกินได้ทุกคน ยกเว้น
แต่ผู้ที่รู้จักเทวธรรมเท่านั้น”

พระกุมารจึงบอกว่า ถ้าท่านอยากรู้เทวธรรม
เราก็จะแสดงธรรมให้ฟัง แล้วประทับนั่งอยู่บนอาสนะ
ที่สูงกว่า กล่าวพระคาถาด้วยพุทธลีลาว่า

**“ลับปुरुษผู้สงบระงับ ประกอบด้วย
ทิริและโอดตปปะ ตั้งมั่นอยู่ในธรรมชา
ท่านเรียกว่า เป็นผู้มิธรรมของเทวดา”**

เมื่อมทิสสาสกุमारแสดงเทวธรรมจบลง ผีเสื้อ
น้ำเกิดความศรัทธาเลื่อมใสในพระราชกุมาร อยากจะ
ประพฤติธรรมตามที่ได้ฟังทุกประการ แต่ผีเสื้อน้ำนั้น
ก็ยังอยากกินมนุษย์อยู่ จึงกล่าวกับพระกุมารว่า

“เราเชื่อแล้วว่าท่านเป็นผู้รู้เทวธรรมจริง เรา
อนุญาตให้ท่านดื่มและใช้น้ำในสระนี้ได้ตามใจชอบ แต่
จะคืนน้องชายให้ท่านได้เพียงคนเดียวเท่านั้น เพราะเรา
ยังต้องกินเนื้อมนุษย์เป็นอาหารอยู่ ท่านจะเลือกเอาคน
ไหนล่ะ?”

มทิสสาสกุमारขอให้คืนน้องชายคนเล็ก

ผีเสื้อน้ำจึงกล่าวโทษว่า “ท่านบัณฑิต ท่านรู้จัก
เทวธรรมก็จริง แต่ท่านไม่ได้ประพฤติตนตามเทว-
ธรรมเลย ทำไมจึงบอกให้ปล่อยน้องคนเล็ก แทนที่
จะให้ปล่อยน้องคนโต การกระทำเช่นนี้ ได้ชื่อว่าไม่ให้
เกียรติแก่ผู้มีอายุ ซึ่งมีวัยวุฒิมากกว่า”

มทิสสาสกุमारอธิบายว่า “เรารู้จักเทวธรรม
และประพฤติเทวธรรมด้วย การที่เราต้องเอาน้องคนเล็ก

กลับไป ก็เพราะน้องคนเล็กไม่ได้เกิดร่วมมารดาเดียวกับเรา และการที่เราต้องมาอยู่ในป่านี้ ก็เพราะมารดาของน้องคนนี้ทูลขอราชสมบัติให้แก่เขา

ถ้าเราไม่ได้ตัวเขากลับไป ถึงเราจะพูดความจริงว่าน้องชายคนเล็กถูกยักษ์ในป่าจับกินเสียแล้ว ก็คงไม่มีใครเชื่อ เขาย่อมครหาว่าเราสองคนพี่น้อง ร่วมมือกันฆ่าน้องคนเล็ก เพราะเห็นแก่ราชสมบัติ เราพิจารณาดีแล้ว จึงขอให้คืนน้องคนเล็ก”

ผีเสื้อน้ำได้ฟังดังนั้น จึงเกิดความเลื่อมใสอย่างแท้จริง กล่าวสรรเสริญว่า “ดีแล้วท่านบัณฑิต ท่านเป็นผู้รู้จักเทวธรรมและประพฤติตามด้วย เราจะคืนน้องของท่านให้ทั้งสองคน”

เมื่อได้น้องชายคืนแล้ว มหิสาสากุมารก็สั่งสอนผีเสื้อน้ำด้วยความกรุณาว่า “ตัวท่านเกิดมากินเลือดกินเนื้อของผู้อื่น ก็เพราะบาปที่สร้างไว้แต่ชาติปางก่อน เดียวนี้ท่านก็ยังทำบาปอีก จงเลิกเสียเถิด มิฉะนั้นท่านจะไม่พ้นจากนรกเป็นแน่”

เมื่อพระราชบิดาเสด็จสวรรคตแล้ว โอรสทั้งสามจึงพากันกลับเข้าเมือง และได้พาผีเสื้อน้ำไปด้วย จัดที่อยู่และให้อาหารเหมือนมนุษย์ ให้ประพฤติธรรม

ไปจนตลอดชีวิต

ส่วนมหิสสาสกุमार ซึ่งเป็นพระโพธิสัตว์ได้
เสด็จขึ้นครองราชย์ ตั้งใจสร้างบารมี ปกครองบ้าน
เมืองโดยธรรม ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมไปจนสิ้นอายุขัย
ละโลกแล้วก็ไปเป็นใหญ่ในสุคติโลกสวรรค์

เพราะฉะนั้นความสงบสำรวม ไม่ทำบาปอกุศล
ตั้งอยู่ในกุศลธรรม จึงเป็นคุณธรรมที่บัณฑิตทั้งหลาย
ประพฤติกันเป็นปกติ เราก้เช่นเดียวกัน ต้องประพฤติ
ตามแบบแผนของบัณฑิตในกาลก่อน ชีวิตจะได้ปลอดภัย
ประสพแต่ความเจริญรุ่งเรือง

ดังนั้นให้หมั่นฝึกฝนอบรมตนเอง ด้วยการฝึกใจ
ให้หยุดนิ่งตลอดเวลา หยุดนิ่งในทุกอิริยาบถ ทำให้สมา
เสมอทุกวัน อย่าได้ขาดนะ

จิตที่ตั้งไว้ชอบ

(วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ทั้งต่อตัวของเราและต่อโลก การสร้างสันติสุขที่แท้จริงให้บังเกิดขึ้นแก่โลกเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะมนุษย์ทุกคนมีธรรมกายอยู่ภายในตัวด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นชาติไหน ภาษาไหน จะมีความเชื่ออย่างไรก็ตาม ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์แล้ว ทุกคนสามารถเข้าถึงธรรมกายได้ ด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่งอย่างถูกต้องและถูกส่วน ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของเราทุกคนนั่นเอง

ความสบาย เป็นหัวใจของการเข้าถึงธรรม

เราจะเจริญภาวนาด้วยวิธีไหนก็ตาม จะต้องอาศัยหลักของความสบาย ถ้าหากไม่ปรับร่างกายและจิตใจให้เบาสบายแล้ว ไม่ว่าเราจะปฏิบัติวิธีไหนก็จะไร้ผล จะเข้าไม่ถึงความสงบภายใน เพราะการปฏิบัติธรรมเป็นการแสวงหาความพอดี

“ความพอดี” สัมผัสได้จากความพอใจของเรา ถ้าเราขยับตัวอย่างนี้ ทำจิตใจให้เบิกบาน แซ่มซี้นอย่างนี้ รู้สึกว่าเราพอใจ ถูกใจเรา อยากจะอยู่ในอารมณ์นี้ไปนานๆ นั้นแหละ คือ ความพอดี

พระพุทธองค์ทรงสอนให้สำรวจจิต ให้เอาใจมาตั้งไว้ตรงนี้ จึงจะเรียกว่าตั้งใจไว้ถูกที่ คือที่ฐานที่ ๗ จะส่งผลให้ความคิด คำพูด และการกระทำถูกต้องไปด้วย แต่ถ้าหากตั้งใจไว้ผิดที่ ความคิดก็จะผิดพลาดไปด้วย เมื่อคิดผิด คิดไม่ดี คิดเรื่องบาปอกุศล ผลจากการคิดไม่ดีนั้น ก็จะส่งผลให้ได้รับความทุกข์ทรมานในปัจจุบันทันตาเห็น

ดังนั้นท่านจึงสอนให้สำรวจจิต ดังที่มีในคาถาธรรมบทว่า

“ชนเหล่าใด รู้จักสำรวมจิตไปในที่
ไกล มีใจดวงเดียวแล่นไป หาสรรระมิได้
เพราะไม่ยึดมั่นถือมั่น มีถ้ำ คือ ปริณทล
ภายใน เป็นที่อยู่อาศัย ชนเหล่านั้นจะ
พ้นเครื่องผูกแห่งมาร”

พระมหากัจจายนะ ท่านเป็นอรหันตสาวกที่ได้
รับยกย่องว่า เป็นเลิศด้านการแสดงธรรมโดยย่อให้
วิจิตรพิสดาร คือ แม้ได้ฟังธรรมมาเพียงหัวข้อสั้นๆ แต่
ท่านสามารถนำมาแจกแจง อธิบายขยายความโดย
ละเอียด ให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้แจ่มแจ้ง

นอกจากนี้ท่านยังได้ลักษณะมหาบุรุษหลาย
ประการ เพราะในอดีตชาติท่านเคยปรารถนาพุทธภูมิ
เหมือนกัน แต่ภายหลังได้เปลี่ยนความตั้งใจมาเป็น
พระอรหันตสาวก

ดังนั้นเมื่อมหาชนเห็นท่านแต่ไกล มักจะนึกว่า
ท่านเป็นพระบรมศาสดา เพราะแลเห็นอากัปกิริยา ผิว
พรรณวรรณะของท่านเปล่งปลั่ง ผ่องใสมาก ประดุจ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่พอท่านเดินมาใกล้ๆ จึงรู้ว่า
ไม่ใช่

ภายหลัง ท่านไม่ยากให้มหาชนเข้าใจผิดว่า ท่านเป็นพระบรมศาสดา เพราะใจของพระอรหันต์นั้น ความคิดที่จะตีเสมอครูบาอาจารย์ หรืออยากเด่นอยากดังอะไรนั้น ย่อมไม่มี ท่านจึงอธิษฐานจิตให้เป็นผู้มีร่างกายอ่อนท้วนสมบูรณ์ ปัจจุบันชาวจีนเป็นจำนวนมาก จะเคารพสักการะท่าน เพราะถือกันว่าเป็นสัญลักษณ์แห่ง โชคกลาง ซึ่งเราจะรู้จักกันในนามของ “พระสังกัจจายน์” นั่นเอง ท่านมีประวัติที่น่าสนใจดังนี้

ในอดีต ณ เมืองโสโรยะ ได้มีบุตรของท่าน โสโรยเศรษฐีกำลังเที่ยวเล่นกันอย่างสนุกสนานกับเพื่อนๆ ขณะที่เดินอยู่นั้นได้เห็นพระเถระซึ่งกำลังบิณฑบาตอยู่ ท่านมีผิวพรรณผ่องใส เขาได้คิดเล่นๆ ด้วยความคะนองว่า “พระเถระรูปนี้ผิวงามจริง ท่านควรจะเป็นภรรยาของเรา หรือภรรยาของเราน่าจะมีผิวพรรณงาม เหมือนพระเถระรูปนี้”

ทันทีที่คิดเช่นนั้น ลูกชายของท่านเศรษฐีก็ กลับเพศเป็นสตรีในพริตานั่นเอง เพราะกรรมที่คิด อุกุศล ล่วงเกินต่อพระอรหันต์เถระผู้มีคุณอันยิ่งใหญ่ จึงส่งผลทันตาเห็นในทันที เพราะฉะนั้นความคิดที่ไม่ดี ทั้งหลาย อย่าผลอไปคิดกันนะจ๊ะ

ด้วยความละเอียด นางจึงหลบหนีจากพวกเพื่อนๆ ไป ส่วนเพื่อนๆ เมื่อถึงเวลากลับบ้าน ก็ไม่เห็นบุตรชายท่านเศรษฐี ต่างช่วยกันเที่ยวค้นหา แต่ก็ไม่พบ

สำหรับเรื่องการกลับเพศนั้น ในพระพุทศศาสนาถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา ที่เป็นไปได้ ในพระไตรปิฎกก็กล่าวเอาไว้ว่า ผู้ชายที่ไม่เคยเป็นผู้หญิงมาก่อน หรือผู้หญิงที่ไม่เคยเป็นผู้ชายมาก่อนนั้นไม่มี และยังได้มีบันทึกว่า ภิกษุณีบางรูปกลับเพศเป็นชายก็มี บางทีผู้ชายที่ประพฤติดีดไปล่วงประเวณี ละโลกไปแล้วต้องถูกทรมานอยู่ในนรก เป็นเวลาอันยาวนานมาก พอได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ต้องมาเป็นหญิงถึง ๕๐๐ชาติก็มี

แม้พระอานนท์พุทธอนุชา ผู้เป็นยอดอุปัฏฐากของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในระหว่างที่ท่านกำลังสร้างบารมีอยู่นั้น มีอยู่ชาติหนึ่ง ท่านได้เกิดเป็นลูกของนายช่างทอง แล้วได้ลักลอบมีชู้กับภรรยาของคนอื่นเข้าเมื่อละโลกแล้ว ท่านต้องไปตกนรกเป็นเวลานานทีเดียว

พ้นจากนรกมาได้ วิบากกรรมยังไม่หมด เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ กรรมนั้นยังส่งผลให้ท่านไปเป็นหญิงโสเภณีถึง ๑๔ ชาติ แม้เกิดเป็นชายก็เป็นหมันถึง ๗ ชาติ

ด้วยกัน นี่เป็นวิบากกรรมของท่านที่เล่าเอาไว้ย่อๆ เพราะฉะนั้นเราต้องระมัดระวังอย่าไปผิดพลาดกันนะ

ลูกชายเศรษฐีเมื่อกลายเป็นหญิงเสียแล้ว ก็ตั้งใจว่าจะไปทำมาหากินที่เมืองตักกิลิลา เวลามิใครมาถามถึงประวัติส่วนตัว ก็จะปกปิดเอาไว้ตลอด เพราะความละอายที่ตัวเองคิดอกุศลกับพระเถระ แต่บุญเก่าท่านทำเอาไว้ดี แม้เป็นหญิงก็เป็นหญิงที่มีความมั่งงาม จึงได้แต่งงานกับลูกชายเศรษฐีประจำเมืองตักกิลิลา

เมื่อนางอาศัยอยู่กินกับลูกชายของท่านเศรษฐีเมืองตักกิลิลา ไม่นานก็ให้กำเนิดบุตร ๒ คน ซึ่งก่อนหน้านั้นสมัยที่เป็นลูกชายเศรษฐีเมืองโสโรยะ ได้มีลูกชายอยู่แล้ว ๒ คนเช่นกัน เป็นอันว่ามีลูกรวมกันเป็น ๔ คน

ต่อมา นางทราบว่าเป็นผู้ชายที่เคยเล่นด้วยกัน สมัยที่อยู่เมืองโสโรยะเดินทางมาที่เมืองนี้ จึงออกไปต้อนรับ พร้อมกับเชื้อเชิญให้ขึ้นไปบนปราสาท นางได้เล่าเรื่องความเป็นไปในอดีตทั้งหมดให้เพื่อนฟัง เพื่อนก็แนะนำว่าควรจะขอขมาโทษต่อพระเถระ

วันหนึ่ง เมื่อรู้ว่าพระมหาภิกษุจะมาบิณฑบาตในเมืองนี้ จึงได้ส่งคนไปนิมนต์ให้ท่านมาฉัน

ภัตตาหารที่ปราสาท พระเถระท่านก็รับนิมนต์ แล้วฉันภัตตาหารที่นั่น

หลังจากฉันเสร็จ หลวงนันทจึงได้กราบเรียนให้ท่านทราบว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ดิฉันคือลูกชายของท่านเศรษฐีในเมืองโสโรยะ ได้เคยคิดไม่ติดต่อกับท่าน เพราะอกุศลเข้าครอบงำจิต จึงได้กลับเพศเป็นสตรีเช่นนี้ ขอพระคุณเจ้าได้โปรดอโหสิกรรม อตโทษให้แก่ดิฉันด้วยเถิด” แล้วนางได้หมอบลงกราบแทบเท้าของพระเถระ

พระเถระมีจิตเปี่ยมด้วยเมตตา ได้รับขอขมาโทษว่า “อาตมายกโทษให้แล้ว ขอให้โยมจงมีความสุขเถิด” เท่านั้นเอง นางได้กลายเป็นชายดังเดิมทันที

ด้วยความที่ลูกชายท่านเศรษฐี เคยเป็นทั้งชายและหญิงในชาติเดียวกัน ทำให้เห็นทุกข์ เห็นโทษในสังสารวัฏฏ์ เกิดความเบื่อหน่ายในชีวิตการครองเรือน จึงตัดสิ้นใจขอบวชในสำนักของพระเถระ

เมื่อบวชแล้ว ท่านได้ตั้งใจทำสมาธิเจริญภาวนา ล้ำรวมจิตไว้ในปริมณฑลแห่งใจที่แท้จริง ในที่สุดก็สามารถทำใจหยุดใจนิ่ง เข้าถึงกายภายในเป็นลำดับ จนเข้าถึงกายธรรมอรหัตต์ บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในพุทธศาสนา

พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า “มารดาบิดาหรือว่า หมูญาติอันเป็นที่รัก ไม่สามารถทำให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้ แต่จิตที่ตั้งไว้ชอบแล้วเท่านั้น สามารถทำให้เป็นผู้ประเสริฐได้”

การที่พระองค์ตรัสเช่นนี้ หมายความว่า การที่จะบรรลุธรรมหรือให้เข้าถึงธรรมกายนั้น เราต้องพึ่งตัวเอง จะคอยให้บิดามารดา หรือญาติพี่น้องมาช่วยนั้นไม่ได้ แม้ท่านจะเลี้ยงดูเรามา ให้ทรัพย์สินสมบัติซึ่งเป็นสิ่งภายนอกมากมายเพียงใดก็ตาม แต่การบรรลุธรรมกายภายในนั้น เราจะต้องช่วยเหลือตัวเอง หมั่นหยุดใจให้ถูกวิธี คือ หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ อย่างเบาสบาย และต้องทำอย่างสม่ำเสมอด้วย จึงจะเข้าถึงได้

เพราะฉะนั้นทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวของเราเอง หนทางไปสู่สวรรค์ นิพพานนั้นมีอยู่แล้ว เราจะต้องเป็นผู้เดินไปเอง ใครทำใครได้ ถ้าไม่ทำก็ไม่ได้

หยุดเพื่อเริ่มต้นใหม่

(วันศุกร์ที่ ๒๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

วันเวลาที่ผ่านไป เราไม่สามารถจะเรียกกลับคืนมาได้ เหมือนดั่งสายน้ำที่ไหลผ่านไปแล้วไม่อาจหวนกลับ ชีวิตเราก็ย่างก้าวไปพร้อมกับกาลเวลา ก้าวไปพร้อมกับการสร้างชีวิต เราต้องใช้เวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ ทำสิ่งที่ดีงามมีคุณค่า ให้เป็นภาพประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามของเราเอง ด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่ง เพราะเวลาที่สำคัญที่สุดและทรงคุณค่าสูงสุดในชีวิต คือ “เวลาที่ใจหยุดนิ่ง”

คำว่า “หยุด” นี้สำคัญมาก หลวงพ่อวัดปากน้ำ เคยกล่าวไว้ว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** เราจะบรรลุเป้าหมาย หรือประสบความสำเร็จทั้งทางโลกและทางธรรม ได้นั้น เราจะต้องเริ่มต้นจากหยุด หยุดตั้งแต่ต้นจนถึงพระอรหันต์ จะทำให้ใจของเราเข้าถึงความสุขภายในอย่างละเอียดอ่อน

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าของเรา ท่านก็ทรงหยุดอย่างนี้แหละ ท่านไม่ได้ทำอะไรเลย หยุดนิ่งอย่างละเอียดอ่อน ผ่อนเบา นุ่มนวล หยุดอย่างนี้ไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ ซึ่งวิธีการที่จะบรรลุมรรคผลนิพพาน จะเข้าถึงธรรมกาย เข้าถึงดวงธรรมภายใน หรือเข้าถึงความสุขที่แท้จริง มันตรงกันข้ามกับวิธีการของทางโลก

ในทางโลก ถ้าจะไปให้ถึงที่หมายเร็วๆ เหมือนการขับรถ เราต้องเหยียบคันเร่งให้เต็มที่เลย จึงจะไปถึงที่หมายได้อย่างรวดเร็ว แต่ในทางธรรม เราต้องหยุดนิ่งสนิท เมื่อหยุดแล้วจะไป หยุดแล้วเคลื่อนที่ ยิ่งหยุดยิ่งเร็ว คือยิ่งหยุดสนิท ยิ่งเคลื่อนที่เข้าไปสู่ภายในได้เร็ว

หยุดนิ่งอย่างเดียวเท่านั้น จะเข้าถึงสิ่งที่ประเสริฐที่สุด จะทำให้เราเข้าถึงความเต็มเปี่ยมของ

ชีวิต คือ การเข้าถึงพระรัตนตรัย เข้าถึงธรรมกาย
ภายใน เราจะต้องทำใจให้หยุด ให้นิ่ง ให้ใสบริสุทธิ์
หยุดอย่างนี้เข้าไปเรื่อยๆ เลยนะ

พอใจหยุดถูกล้วน เราจะเห็นกายต่างๆ คือ
กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม และกายสุด
ท้าย จะเป็นองค์พระธรรมกายใสบริสุทธิ์ งามไม่มีที่ติ
เกตุดอกบัวตูม นิ่งขัดสมาธิ หันหน้าออกไปทางเดียวกับเรา

หลวงพ่อก็ใช้คำว่า **“เข้าถึง”** เพราะว่าธรรม
กายนั้นมีอยู่แล้วในตัวของเรา เป็นกายแห่งการตรัสรู้
ธรรม เป็นกายที่จะทำให้เรารู้แจ้ง เห็นแจ้ง แหงตลอด
ในสรรพสัตว์ สรรพสิ่ง ในธรรมทั้งปวง ไม่ใช่มีใคร
ทำให้เกิดขึ้น แต่มีอยู่แล้ว เป็นของละเอียดซ่อนอยู่ใน
กลางกายที่หายากว่า เมื่อเราเอาใจหยุดนิ่งถูกล้วน
ความละเอียดของเราเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งใจของ
เราละเอียดเท่ากับพระธรรมกาย ใสบริสุทธิ์ เราจึงเห็น
ท่านและกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเลย นี่แหละ
เข้าถึงอย่างนี้

เพราะฉะนั้นใจของเราต้องหยุดให้ดี หยุดให้
ถูกล้วน ถ้าหยุดได้ถูกล้วนพอดีๆ แล้วจะสบาย ตรงนี้
สำคัญนะ ความสบายจะเป็นหัวใจสำคัญทีเดียว ที่จะนำ

ไปสู่การหยุดที่ถูกต้องสมบูรณ์ และการหยุดจะเป็นวิธีการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

“หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ถอดออกมาจากคำสอนของพระบรมศาสดา ที่ทรงให้นัยยะอย่างสำคัญแก่องคฺลิมาล “สมณะหยุด สมณะหยุด”

“หยุด” คำๆ นี้สำคัญที่สุด เป็นจุดเริ่มต้นของพระพุทธานุศาสนาทันที

สมัยที่พระบรมศาสดาประทับอยู่ ณ วัดพระเชตวันมหาวิหาร เรื่ององคฺลิมาลได้เกิดขึ้นในแคว้นแคว้นของพระเจ้าปเสนทิโกศล องคฺลิมาลได้ตามล่ามนุษย์เพื่อตัดเอานิ้วมือมาร้อยเป็นพวงมาลัยคล้องคอ จะให้ได้ครบ ๑,๐๐๐ นิ้ว เพราะอยากจะได้เรียนวิชาสูงสุด คือ วิชาการเป็นเจ้าโลก อาจารย์จึงให้ไปหานิ้วมนุษย์มา ๑,๐๐๐ องคฺลิ จึงจะสอนวิชาให้ องคฺลิมาลได้นิ้วมาแล้ว ๙๙๙ นิ้ว ขาดอีกนิ้วเดียวก็จะครบพัน

สมัยนั้น ชาวขององคฺลิมาลโด่งดังไปทั่วพระนคร ใครได้ยินก็จะเกิดความกลัว หวาดผวาไปตามๆ กัน พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงยกทัพไปปราบ ฝ่ายมารดาขององคฺลิมาลทราบข่าวนี้ จึงล่องหน้าไปแต่เช้าตรู่ เพื่อจะไปบอกลูกชายให้หนีไป ด้วยความรักลูก กลัวว่าจะถูกพระราชารฆ่า

ในเช้าตรู่ของวันนั้นเอง พระบรมศาสดาทรงตรวจดูสัตว์โลก ทรงเห็นองค์สิมมาลเข้ามาในข่ายพระญาณ รู้ว่าถ้าองค์สิมมาลเห็นมารดา ก็จะฆ่าเพื่อเอานิ้วมือ หากพระองค์ไม่ไปโปรด องค์สิมมาลก็จะทำมาตุฆาต คือฆ่าแม่ ซึ่งเป็นอนันตริยกรรม เป็นกรรมหนักที่ปิดหนทางสวรรค์นิพพาน และทรงเห็นว่าองค์สิมมาลจะเป็นอสติมหาสาวก จึงเสด็จไปโปรดในระหว่างหนทาง

เมื่อองค์สิมมาลเห็นพระบรมศาสดา จึงวิ่งปราดเข้ามา หมายถึงฟันเอานิ้วมือ พระองค์ทรงแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ บันดาลให้องค์สิมมาลไล่ไม่ทันฟันไม่ถูก แม้พระองค์จะทรงดำเนินไปตามปกติ แต่องค์สิมมาลวิ่งเท่าไรก็ไล่ไม่ทัน บางครั้งพอวิ่งเข้าไปใกล้จะถึงตัวอยู่แล้ว เจ็อดาบจะฟัน พระองค์ก็ห่างออกไปอีก เป็นอยู่อย่างนี้

จนกระทั่งองค์สิมมาลเหนื่อยอ่อน จึงคิดว่า “น่าอัศจรรย์จริงหนอ เมื่อก่อนแม้แต่ช้างว่ามีกำลังมากแล้ว เราก็อ้างไล่ทัน ม้าว่าวิ่งเร็วเราก็อ้างวิ่งไล่จับได้ แต่สมณะนี้เดินไปตามปกติ เราวิ่งจนสุดกำลังแล้ว ทำไมยังตามไม่ทันอีก”

เมื่อเหนื่อยล้าจนจะหมดแรงแล้ว ทัศนียภาพก็ลดลง คิดว่าสมณะนี้เป็นผู้ประเสริฐกว่าเรา เป็นเจ้าโลกก่อนเรา จึงตะโกนว่า “สมณะหยุด สมณะหยุด”

พระพุทธองค์ตรัสตอบว่า “เราหยุดแล้ว แต่ท่านยังไม่หยุด”

คำว่า “หยุด” คำๆ นี้สำคัญนัก เพราะพระองค์ตรัสกับองคุลิมาล ในขณะที่ทรงดำเนินอยู่ว่า พระองค์หยุดแล้ว ท่านหมายเอาใจของท่านว่าหยุดแล้ว

แม้ร่างกายจะเคลื่อนไหว แต่ใจนั้นหยุดนิ่ง
อยู่ภายใน หยุดสนิทที่ศูนย์กลางกาย เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัต องคุลิมาลเป็นคนมีปัญญาจึงคิดได้

ในที่สุดก็ขอบวช มีชีวิตใหม่ในเพศสมณะ เป็นชีวิตใหม่ที่สดใสมากกว่าเดิม บวชแล้วท่านก็เรียนเรื่องหยุดอย่างเดียว ทำใจหยุดนิ่งทั้งวันทั้งคืน ในไม่ช้าก็ได้บรรลุกายธรรมอรหัต เป็นพระอรหันต์ ท่านได้เปล่งอุทานว่า

“ผู้ใดเมื่อก่อนประมาท ภายหลังกลับไม่ประมาท เขาย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจพระจันทร์พ้นแล้วจากเมฆ ฉะนั้น

ผู้ใดทำบาปกรรมแล้ว ย่อมกำจัดได้ด้วยกุศล เขาย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจพระจันทร์พ้นแล้วจากเมฆ ฉะนั้น”

ชีวิตคนเรานั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ แม้ในอดีตจะเคยพลาดพลั้งมาก่อน แต่ปัจจุบันเราก็สามารถปรับปรุงแก้ไขได้ ปีใหม่เราควรจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่สดใสกว่าเดิม ดูอย่างองคุลีมาล ถึงแม้จะทำบาปกรรมมามาก แต่ในที่สุดสามารถพัฒนาตนเองให้เข้าถึงเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต คือ เป็นพระอรหันต์ได้

ชีวิตได้เปลี่ยนแปลงจากปุถุชนมาเป็นพระอริยเจ้า เปลี่ยนจากชีวิตที่มีดมืด มาเป็นชีวิตที่สว่างไสวได้ ก็เพราะคำว่า “หยุด” คำเดียวเท่านั้น

หลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาชีเจริญ (สด จนฺทสโร) ท่านจึงกล่าวว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** หยุดตั้งแต่ต้นจนเป็นพระอรหันต์ หยุดเป็นหลักของพระพุทธศาสนา หยุดอย่างเดียวนั้น จึงจะไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้ ดังนั้นให้ทุกคนขยันฝึกใจให้หยุดให้หนึ่งให้ได้ทุกๆ วัน

วันนี้ที่รอคอย

(วันจันทร์ที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เป็นผู้บริสุทธ์ หลุดพ้นแล้วจากอาสวะกิเลส กิจที่จะทำยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว ในฐานะที่พวกเราเป็นลูกพระพุทเจ้า ควรจะใช้ชีวิตของเราให้เป็นไปเพื่อความสะอาด บริสุทธ์กาย วาจา ใจ เช่นพระองค์เป็นอันดับแรก ส่วนเรื่องอื่นนั้นให้เป็นเรื่องรองลงมา เรายังมีกิจที่ต้องทำให้รู้แจ้งให้ได้ว่า เราเกิดมาจากไหน มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต ดังนั้นเรา

จึงควรหมั่นฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้หยุดให้นิ่ง จนกระทั่งเข้าถึงผู้รู้แจ้งภายใน คือ พระธรรมกายให้ได้

(นำนั่งสมาธิ)

เป้าหมายอันสูงสุดของชีวิตเราทุกคน คือ การแสวงหาสิ่งที่เป็นแก่นสารเป็นสาระที่แท้จริงของชีวิต และมีใช้เพียงแต่มนุษย์เท่านั้นที่จะต้องแสวงหาสาระแก่นสารของชีวิต แม้แต่พญานาคชื่อ “เอรภัตตะ” ผู้ทรงฤทธิ์ เป็นราชาแห่งนาคพิภพ ได้ปกครองเหล่านาคราชทั้งหลายมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ด้วยเหตุที่พญานาคราชมีอายุยืนยาว จึงทราบถึงการอุบัติขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์

ในสมัยใดที่ไม่มีพระพุทธรเจ้ามาตรัสรู้ โลกก็เหมือนตกอยู่ในความมืดของอวิชชา สรรพสัตว์ทั้งหลายก็เป็นผู้มืดดวงตามืดบอด ไม่รู้พระสัทธรรม บางยุคแม้แต่คำว่า “นโม” ยังไม่มีใครได้ยินเลย จึงไม่รู้ว่า จะดำเนินชีวิตไปในทิศทางใด ต้องเวียนว่ายอยู่ในสังสารวัฏฏ์อย่างไม่มีทางออก เราเรียกยุคนี้ว่า “กาลวิบัติ”

ในสมัยใดที่มีพระพุทธรเจ้ามาตรัสรู้ ความมืดมิดที่ปกคลุมปิดบังสรรพสัตว์จะถูกเปิดเผยขึ้น แสงสว่างแห่งพระสัทธรรมได้สาดส่องไปทั่วทุกสารทิศ ยังโลกให้

สว่างไสว ให้ทุกคนได้พบแนวทางการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง สรรพสัตว์ก็จะดำเนินชีวิตของตนให้หลุดพ้นไปจากสังสารวัฏฏ์ ยุคเช่นนี้เรียกว่า **“กาลสมบัติ”**

พญานาคราชเอรภักตตะ มิได้สดับพระสังฆธรรมของพระพุทธองค์มาเป็นเวลานาน เพราะศาสนาของพระพุทธเจ้าพระองค์ก่อนได้เสื่อมสิ้นไปแล้ว จึงมีความคิดว่าในกาลนี้พระพุทธเจ้าได้มาตรัสรู้แล้วหรือยัง เราปรารถนาจะฟังพระสังฆธรรมเหลือเกิน

พญานาคราชจึงได้หาวิธีการ โดยผูกปัญหาเป็นเพลงขับ ให้นำคติของตนชื่อ **“มาณวิกา”** เทียบขับเพลง ถามไปในที่ต่างๆ ในวันอุโบสถทุกกึ่งเดือน โดยให้นำคิตานั่งอยู่บนพังพาน แล้วขับเพลงที่นาคเอรภักตตะได้ผูกขึ้น มีความว่า

“ผู้เป็นใหญ่อย่างไร ชื่อว่าเป็นพระราชชา ?

พระราชชาอย่างไร ชื่อว่ามีธูลิบนพระเศียร ?

อย่างไรชื่อว่าเป็นปราศจากรฐี ?

อย่างไรท่านจึงเรียกว่าคนพาล ?”

พญานาคราชได้ประกาศกับมหาชนทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดสามารถขับแก้เพลงที่ผูกเป็นปัญหานี้ได้ จะยกคิตาให้พร้อมกับสมบัติทั้งหมดในนาคพิภพ เพราะตนมิ

ความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะฟังธรรม ต้องการ
รู้ว่าพระพุทธเจ้าได้มาตรัสรู้ในโลกแล้วหรือยัง

เพลงขับที่ผูกขึ้นนี้ ผู้ที่รู้วิธีแก้มิเพียงพระพุทธ-
เจ้าเท่านั้น พญานาคได้พานาคมาณวิกาขับเพลงไปทั่ว
ชมพูทวีปอยู่หนึ่งพุทธันดร คือ ช่วงเวลาที่ศาสนาของพระ
พุทธเจ้าพระองค์หนึ่งสูญสิ้นแล้ว และพระพุทธเจ้า
พระองค์ใหม่ยังไม่อุบัติขึ้น แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดที่สามารถ
แก้เพลงขับที่ผูกขึ้นได้

ครั้นเมื่อพระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นแล้วในโลก วัน
หนึ่ง ในยามใกล้รุ่ง พระองค์ได้แผ่ข่ายพระญาณตรวจ
ดูสัตว์โลก ทรงเห็นมาณพหนุ่มชื่อ “อุตตระ” ปรากฏใน
ข่ายพระญาณ และทราบด้วยพระญาณอันบริสุทธิ์ของ
พระองค์ว่า อุตตระมาณพผู้นี้จะเป็นผู้เรียนเพลงขับแก้
จากพระองค์ แล้วจะได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน

เอรภักตนาคราชก็จะมาสู่สำนักของพระองค์
เพื่อสดับพระธรรมเทศนา และเมื่อจบพระธรรมเทศนา
ทั้งมนุษย์และเทวดาจักได้ตรัสรู้ธรรมกันนับไม่ถ้วน

พระบรมศาสดาได้ทรงเล็งเห็นประโยชน์อัน
ยิ่งใหญ่ ที่จะบังเกิดขึ้นแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย จึงเสด็จ
ไปโปรดอุตตระมาณพในระหว่างทาง โดยประทับอยู่ได้

ต้นจามจุรีใหญ่

เมื่ออุตรมาณพผ่านมา พระองค์ได้ตรัสถาม
ว่า “อุตรมาณพ เธอจะไปไหน”

อุตรมาณพทูลว่า “ข้าพระองค์จะไปยังริมฝั่ง
แม่น้ำที่นาคริตาขับเพลง พระเจ้าข้า”

พระองค์ก็ทรงสอนเพลงขับแก้ให้ว่า

“เมื่อเธอถูกถามว่า ผู้เป็นใหญ่อย่างไรเล่า ชื่อ
ว่าพระราชา ?

เธอพึงขับแก้ว่า ผู้เป็นใหญ่ในทวารทั้งห้า ชื่อ
ว่าพระราชา

เมื่อถูกถามว่า อย่างไรเล่าพระราชาชื่อว่า มีธูลี
บนพระเศียร ?

เธอพึงขับแก้ว่า พระราชาผู้กำหนดอยู่ ชื่อ
ว่ามีธูลีบนพระเศียร

เมื่อถูกถามว่า อย่างไรชื่อว่าปราศจากธูลี ?

เธอพึงขับแก้ว่า ผู้ไม่กำหนดชื่อว่าปราศจาก
ธูลี

เมื่อถูกถามว่าอย่างไรท่านจึงเรียกว่าคนพาล?

เธอฟังขับแก้ว่า ผู้กำหนดอยู่ ท่านเรียกว่าคน
พาล

เมื่อเธอขับเพลงแก้ปัญหานี้ได้แล้ว นาคมาณ-
วิกาจะขับเพลงถามอีกว่า

คนพาลย่อมถูกอะไรพัดไป ?

เธอฟังขับแก้ว่า คนพาลย่อมถูกกิเลส อัน
เป็นประดุจกระแสน้ำพัดไป

บัณฑิตย่อมบรรเทาอย่างไร ?

เธอฟังขับแก้ว่า บัณฑิตย่อมบรรเทาเสียด้วย
ความเพียรอันตั้งไว้ชอบ

อย่างไรจึงเป็นผู้มีความเกษมจากโยคะ ?

เธอฟังขับแก้ว่า บัณฑิตนั้นไม่ประกอบด้วย
โยคะ คือ กาม ภพ ทิฏฐิ อวิชชา ท่านเรียกว่าผู้มี
ความเกษมจากโยคะ”

ขณะที่อุตรมาณพ กำลังเรียนเพลงขับแก้จาก
พระบรมศาสดา จิตก็ได้โน้มไปตามกระแสพระดำรัส
เมื่อสิ้นพระสุรเสียง อุตรมาณพก็ได้เข้าถึงธรรมกาย
พระโสดาบัน และได้นำเพลงขับแก้ที่พระศาสดาทรงสอน
ให้ ไปขับแก้เพลงที่เอรกปิดตนาคราชผูกขึ้น

เมื่อจบการโต้ตอบปัญหา พญานาคราชก็ทราบ
ทันทีว่าพระพุทธเจ้าได้บังเกิดขึ้นแล้ว จึงเอาหางพาดน้ำ
ด้วยความดีใจอย่างที่สุด

เอเรกปัตตนาคราชพร้อมด้วยอุตรมาณพ
และมหาชนทั้งหลาย ได้พากันไปสู่ที่ประทับของพระ
บรมศาสดา พระองค์ทรงแสดงพระธรรมเทศนา เมื่อ
จบพระธรรมเทศนา สรรพสัตว์ทั้งหลายก็ได้บรรลุธรรมา-
ภิสัมัยเป็นอันมาก

ฝ่ายเอเรกปัตตนาคราชได้เปลี่ยนภพจากสัตว์
เดรัจฉานมาเป็นมาณพหนุ่ม ถ้าหากเขาเป็นมนุษย์ ก็
จะได้บรรลุโสดาปัตติผลในวันนั้น แต่เพราะเป็นสัตว์
เดรัจฉาน จึงไม่อาจบรรลุธรรมได้ในปัจจุบันชาตินี้

ท่านสาวุธชนทั้งหลาย เราเป็นผู้มีบุญลาภเหลือ
เกินที่ได้อัตภาพเป็นมนุษย์ จึงมีโอกาสที่จะบรรลุธรรม
เรื่องนี้ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ และเหล่าพระอรหันต์
ทั้งหลาย ท่านก็ทำอย่างนี้ คือ เมื่อเกิดมาแล้ว ก็มุ่ง
ศึกษาเรื่องที่เป็นแก่นสารสาระของชีวิต ใช้เวลาที่มี
อยู่ในโลกนี้ให้เป็นประโยชน์ ให้คุ้มค่าสมกับที่ได้เกิด
มาเป็นมนุษย์ ด้วยการประพฤติธรรม เพราะเวลาใน

โลกมีอยู่อย่างจำกัด จึงต้องใช้เวลาทุกอนูวินาทีให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

เมื่อจังหวะแห่งการสร้างบารมีมาถึง จงอย่าปล่อยให้ความผ่านไปอย่างไร้ค่า **ขอให้ใช้โอกาสที่ดีนี้สร้างบารมีให้เต็มที่ โดยไม่มีข้อแม้ ไม่มีเงื่อนไข และไม่มีข้ออ้างใดๆ ทั้งสิ้น**

ให้หมั่นฝึกใจหยุดนิ่งทุกวัน ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม อย่าให้ใจคลาดเคลื่อนจากศูนย์กลางกาย ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สำคัญที่สุด ที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากทุกข์ พ้นจากการบังคับบัญชาของกิเลสอาสวะทั้งหลาย เราจะเข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะ นี่คือนิเวศประสงค์ที่แท้จริงของชีวิต

สู้จนกว่าจะชนะ

(วันอังคารที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือเวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

สรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในโลกนี้ จะเป็นสิ่งที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิตก็ตาม ตัวของเราก็คือ คนอื่นก็ดี สรรพสัตว์ทั้งหลายก็ดี ต้นหมากรากไม้ ภูเขาเลากา ตึกราม บ้านช่อง ทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา หรือที่ห่างไกลออกไป สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นอนิจจัง คือ ไม่เที่ยง แปรปรวนอยู่ตลอดเวลา เปลี่ยนแปลงไปทุกวินาที ไปสู่ความเสื่อม แล้วก็สูญสลายในที่สุด ไม่มีอะไรที่มั่นคง ล้วนเป็นทุกข์ และเป็นอนัตตา คือ ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง

เพราะฉะนั้นเราควรมาแสวงหาของจริงกันดีกว่า ของจริง คือ “ธรรมกาย” ที่มีอยู่แล้วในตัวของมนุษย์ทุกคน เป็นตัวตนที่แท้จริงที่เราสามารถเข้าถึงได้

(นำนั่งสมาธิ)

ในสมัยพุทธกาล มีพระภิกษุรูปหนึ่ง ซึ่งมีความตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังมาตลอด แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานวันเข้า ก็ยังไม่เห็นผลของการปฏิบัติ จึงเกิดความท้อแท้ คลายความเพียร พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีพระมหากรุณาธิคุณ ได้เรียกภิกษุรูปนั้นมา แล้วตรัสว่า

“ภิกษุ บัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อน
ได้กระทำความเพียร แม้ถือกำเนิดใน
สัตว์เดรัจฉาน ได้รับบาดเจ็บสาหัส ก็
ยังไม่ละความเพียรเลย”

พระองค์ทรงระลึกชาติหนหลัง นำอดีตชาติในครั้งที่พระองค์ได้บังเกิดเป็นม้าอาชาไนย มาตรัสเล่าให้ภิกษุรูปนั้นฟังว่า

สมัยนั้น เราถึงความประเสริฐกว่าม้าทั้งหลาย ได้ชื่อว่า “โกชาชานียะ” มีลักษณะองอาจ สง่างาม สมบูรณ์ด้วยพลังกำลัง มีฝีเท้าเร็วประหนึ่งสายฟ้า เป็น

ที่โปรดปรานของพระเจ้าพรหมทัตแห่งกรุงพาราณสี ได้เป็นม้ามงคลคู่บารมีของพระเจ้าแผ่นดิน พระราชาทรงตั้งเราให้อยู่ในฐานะสหายของพระองค์

ในครั้งนั้น พระราชาได้ให้ข้าวสาลีที่เก็บไว้อย่างดีถึง ๓ ปี มีกลิ่นหอมและมีรสเป็นเลิศ ในภาชนะทองคำมีราคาถึงหนึ่งแสน ที่อยู่ของเรานั้นปลูกด้วยผ้าอ่อนนุ่ม บนพื้นโปรยด้วยดอกไม้หอม มีม่านผ้ากำพลแดงที่พระราชาทรงใช้เป็นฉากกัน บนเพดานมีผ้าอันวิจิตรด้วยดาวทองระยิบระยับ ห้อยพวงดอกไม้หอมนานาชนิด

นครพาราณสีนี้มีความอุดมสมบูรณ์มาก จึงทำให้เป็นที่ปรารถนาของเจ้าเมืองอื่น เมื่อพระเจ้าพรหมทัตทรงชรภาพ เจ้าเมืองจากที่ต่างๆ ถึง ๗ พระนครได้ร่วมมือกัน บุกรเข้าล้อมกรุงพาราณสี เพื่อต้องการจะยึดเมือง แล้วส่งทูตมาเจรจาทูลให้พระเจ้าพรหมทัตยอมแพ้ ไม่เช่นนั้นก็จะยกทัพเข้าตีเมือง

พระเจ้าพรหมทัตจึงเรียกเหล่าอำมาตย์มาประชุมกัน เพื่อปรึกษาหารือในการศึกครั้งนี้ อำมาตย์ทั้งหลายกราบทูลว่า “ให้ส่งแม่ทัพม้าที่มีความสามารถออกไปทำการรบ”

พระราชาก็ทรงสั่งให้เรียกแม่ทัพม้าเข้ามา ได้
ตรัสถามว่า “เธอสามารถรบกับเจ้าเมือง ๗ พระนคร
ได้หรือไม่”

แม่ทัพม้ากราบทูลว่า “ถ้าข้าพระองค์ออกทำ
การรบร่วมกับม้าสินธพอาชาไนย ชื่อ โภชาชานียะแล้ว
ล่ะก็ อย่าวว่าแต่พระราช ๗ พระองค์เลย แม้พระราช
ทั้งชมพูทวีป ข้าพระองค์ก็จักสามารถรบชนะพระเจ้าข้า”

พระเจ้าพรหมทัตทรงวางพระทัย และได้มีพระ
บรมราชานุญาตให้ท่านแม่ทัพออกรบร่วมกับม้าสินธพ
อาชาไนย

ม้าสินธพทยานออกจากพระนครไประดุด
สายฟ้าแลบ แต่ม้าของข้าศึกเห็น ก็เกรงกลัวแล้ว อีก
ทั้งความสามารถของแม่ทัพม้าก็เป็นเยี่ยม ทำให้สามารถ
ทำลายกองทัพของเจ้าเมืององค์ที่ ๑ จับเจ้าเมืองเป็น
เชลยได้ แล้วพามามอบให้แก่พระราช

แล้วก็กลับเข้าสู่สนามรบอีก จับเจ้าเมืององค์
ที่ ๒ องค์ที่ ๓ ได้เรื่อยไป จนกระทั่งสามารถปราบข้าศึก
ได้ถึง ๖ พระนคร แต่ในขณะที่จับเจ้าเมืององค์ที่ ๖
ม้าสินธพได้รับบาดเจ็บเพราะถูกลูกศร

เมื่อแม่ทัพม้ารู้ว่าม้าสินธพได้รับบาดเจ็บสาหัส

จึงให้นอนอยู่ที่หน้าประตูพระราชวัง ปลอดภัยออก เพื่อจะผูกเงาะให้กับม้าตัวอื่น ม้าลिनธรู้ว่าไม่มีม้าตัวไหน หรือแม้ม้าทั้งชมพูทวีปก็ไม่สามารถจะทำลาย กองทัพที่ ๗ ซึ่งเป็นทัพที่แข็งแกร่งได้

นั่นหมายถึงว่า ความเพียรที่เราได้กระทำไว้ทั้งหมดย่อมสูญเปล่า และแม่ทัพม้านี้ก็จักต้องตายในสนามรบ พระเจ้าพรหมทัตก็จะตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรูราชวงศ์ก็จะถึงกาลอวสาน ฉะนั้นทุกๆ ที่ยังนอนบาดเจ็บอยู่นั้น ม้าลिनธได้กล่าวกับแม่ทัพว่า

“ท่านแม่ทัพ คึกครั้งนี้ใหญ่หลวงยิ่งนัก นอกจากเราแล้ว ม้าตัวอื่นที่จะสามารถรบชนะนั้นย่อมไม่มี เราจะไม่ทำสิ่งที่เราได้เพียรพยายามทำไปแล้วให้เสียหาย ท่านจงพยุงบาตรุกขึ้น แล้วผูกเงาะให้เราเถิด”

แล้วได้กล่าวคาถานี้ว่า

“ม้าลินธพอาชาไนยถูกลูกศรแทงแล้ว แม้นอนตะแคงอยู่ข้างเดียว ก็ยังประเสริฐกว่าม้าทั้งหลาย แม่ทัพท่านจงสวมเงาะให้เราออกรบเถิด”

แม่ทัพม้าได้ร้องให้เพราะสงสารม้าลินธ ได้พยุงบาตรุกขึ้น เอาผ้าพันแผลอย่างเรียบร้อย แล้วก็ออกทำการรบอีกครั้ง

แม้ม้าสินธพจะได้รับความเจ็บปวด เพราะพิษร้ายของลูกศร แต่ก็สู้อดทน บุกทะลวงกองทัพหลวงของพระราชวงศ์ที่ ๗ จนได้รับชัยชนะ แล้วจับพระราชามาเป็นเชลย

เมื่อบรรลुरาชกิจก็กลับเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหม ทัดด้วยความเหนื่อยอ่อน นอนลงที่หน้าพระลานหลวง

พระราชาริบเสด็จออกมาดูอาการของม้าสินธพ ทรงมีอาภุที่จะกลั่นน้ำพระเนตรไว้ได้ ได้แต่โทมนัสคร่ำครวญอยู่ บัดนั้นม้าสินธพรู้ว่าพระราชาทรงพิโรธพระราชาทิ้ง ๗ จึงทูลว่า

“ข้าแต่มหाराชผู้เจริญ พระองค์อย่าได้ฆ่าพระราชาทิ้ง ๗ เลย ทรงให้ถวายสัตย์ปฏิญาณแล้วปล่อยไปเถิด อิศริยยศที่จะพึงประทานแก่ข้าพระบาท ทรงมอบให้แก่ท่านแม่ทัพเถิด และอย่าได้ลงโทษท่านแม่ทัพ เพราะเหตุที่ข้าพระบาทต้องได้รับบาดเจ็บเลย

ขอพระองค์จงตั้งใจบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนา และ ครองราชสมบัติโดยธรรมเถิด” เมื่อกล่าวจบก็สิ้นใจ

พระบรมศาสดาจึงได้ตรัสว่า

**“ภิกษุ บัณฑิตในกาลก่อน แม้อธิ
กำเนิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ได้กระทำความ**

เพียร จนได้รับบาดเจ็บเห็นปานนี้ แต่
ก็ไม่ละความเพียร

ส่วนเธอออกบวชในศาสนาที่
จะนำตนออกจากทุกข์ได้ เพราะเหตุไร
เล่าจึงละความเพียรเสีย”

จากนั้นทรงแสดงพระอริยสัง ในเวลาจบพระ
ธรรมเทศนา ภิกษุผู้คลายความเพียรรูปนั้นได้บรรลุ
อรหัตผล เป็นพระอรหันต์ในทีนั้นเอง

พวกเราซึ่งเป็นนักสร้างบารมีก็เช่นเดียวกัน เรา
ต้องเข้มแข็งในการสร้างบารมีต่อไป สู้ต่อไปจน
กว่าจะชนะ มุ่งไปให้ถึงเส้นชัยของชีวิต ถึงที่สุดแห่ง
ธรรม

ม้าสินธพอาชาไนย แม้เป็นสัตว์เดรัจฉาน ยัง
เป็นนักสู้ผู้ไม่ยอมพ่ายแพ้ในสงคราม เราเป็นมนุษย์
ไหนจะยอมพ่ายแพ้ในสงครามแห่งชีวิต ต้องสู้ให้ถึงที่สุด
ในเมื่อเราปรารถนาจะให้โลกเข้าถึงสันติสุขอันไพบูรณ์
และให้มวลมนุษยชาติได้เข้าถึงธรรมกาย แล้วเราจะ
ยอมให้กิเลสอาสวะทั้งหลาย มามีอิทธิพลเหนือจิตใจ
เราได้อย่างไร เพราะฉะนั้นอย่าได้ท้อถอย อย่าได้หวั่น
ไหวในการสร้างบารมีกัน

เพียรเถิดจะเกิดผล

(วันพุธที่ ๒๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เป็นผู้บริสุทธิ์หลุดพ้นแล้วจากอาสวกิเลส กิจที่จะทำยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว พวกเราก็เช่นเดียวกัน ควรจะใช้ชีวิตของเรา ให้เป็นไปเพื่อความสะอาด ความบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ เป็นอันดับแรก

ส่วนเรื่องอื่นนั้นให้เป็นเรื่องรองลงมา เรายังมีกิจที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องทำให้รู้แจ้งให้ได้ว่า เราเกิด

มาจากไหน มาทำไม และอะไรคือเป้าหมายของชีวิต จึงควรหมั่นฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้หยุดให้นิ่ง จนกระทั่งเข้าถึงผู้รู้แจ้งภายใน คือ พระธรรมกาย

ในสมัยพุทธกาล มีชายหนุ่มคนหนึ่งได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเกิดความเลื่อมใส มองเห็นทุกข์เห็นโทษในการอยู่ครองเรือน และเห็นโทษของกามราคะว่าเป็นรากเหง้าแห่งความทุกข์ เป็นดังหลุมถ่านเพลิง เป็นเหมือนเครื่องจองจำ

ชีวิตฆราวาสนั้นคับแคบ เป็นทางมาแห่งธุลีกิเลสทั้งหลาย การบรรพชาเป็นทางมาแห่งความสุข เป็นทางพ้นทุกข์ นำไปสู่มรรคผลนิพพาน เขาจึงกลับไปบ้าน และขออนุญาตบิดามารดาเพื่อออกบวช

เมื่อบวชแล้ว ท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมเอาจริงจังตลอดพรรษา แต่เนื่องจากว่าปฏิบัติเคร่งเครียดจนเกินไป จึงทำให้ไม่สบาย ใจไม่สงบ แม้นิมิตหรือแสงสว่างเพียงเล็กน้อย ก็ไม่เคยเห็น

เมื่อผลการปฏิบัติไม่ได้เป็นไปตามความคาดหวัง ท่านจึงเบื่อหน่ายคลายความเพียร เกิดความท้อใจว่าตัวเองคงไม่มีบุญที่จะบรรลुरुธรรมในชาตินี้ เป็นคนอากัฏฐ์ ไม่มีวาสนาเหมือนคนอื่นเขา ถ้าปฏิบัติต่อไปก็

คงไม่ได้บรรลุอะไร สู้ลาสิกขาออกไปเป็นฆราวาสยังจะดีกว่า แล้วหมั้นมาทำบุญ มาฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า คงจะเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้บรรลุธรรมในภพชาติต่อไปได้บ้าง

พระบรมศาสดาทรงรู้วาระจิตของพระภิกษุรูปนี้ และทราบถึงความตั้งใจจริงของท่าน เพียงแต่ยังปฏิบัติไม่ถูกวิธีเท่านั้น จึงเรียกมา แล้วตรัสให้กำลังใจว่า

“เธอบวชในศาสนา อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ได้ ทำไมจึงไม่使他รู้จักเธอว่า เป็นผู้มักน้อยสันโดษ เป็นผู้สัจดี ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ หรือว่าเป็นผู้ปรารถนาความเพียรเล่า

สมัยก่อนเพราะเธอคนเดียวเท่านั้น ทำให้กองเกวียน ๕๐๐ เล่ม สามารถเดินทางผ่านทะเลทรายอันทุรกันดารไปได้ ทำให้ทุกคนได้รับความสุข ก็เพราะความเพียรของเธอผู้เดียวเท่านั้น แต่เหตุไรบัดนี้เธอจึงละความเพียรเสีย”

จากนั้นพระองค์ทรงระลึกชาติในหนหลัง ตรัสเล่าเรื่องในอดีตชาติให้ฟังว่า

สมัยหนึ่งในเมืองพาราณสี เราเกิดเป็นพ่อค้า ได้บรรทุกสินค้าไปขายยังต่างเมือง เราได้ชักชวนเธอ และบริวารอีก ๕๐๐ คนไปด้วย ในการเดินทางต้องข้าม ทะเลทรายเป็นระยะทางถึง ๖๐ โยชน์ ในตอนกลางวัน ทะเลทรายร้อนระอุมาก จึงต้องหยุดพักผ่อน แล้วเดินทางในเวลากลางคืน

เมื่อเราและบริวารเดินทางรอนแรมไปใกล้จะถึง จุดหมายแล้ว เหลืออีกเพียง ๑ โยชน์เท่านั้น ซึ่งถ้าใช้เวลาเดินทางเพียงแค่นี้เดียว ก็จะข้ามพ้นเขตทะเลทรายไปได้

ครั้นถึงเวลากลางคืน เราก็ออกเดินทางกัน โดยให้เธอเป็นคนนำทาง ลังเกตทิศจากดวงดาว เธอได้เผลอหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย กองเกวียนทั้งหมด จึงหลงทาง เช้าวันรุ่งขึ้นก็เดินวนกลับมาที่เดิม บริวารทั้งหมดรู้สึกอ่อนล้าและหิวโหยกันมาก เพราะขาดน้ำ ต่างพากันท้อแท้ไปตามๆ กัน

เราเห็นดังนั้น จึงคิดว่าถ้าหากเราละความเพียร เสียอีกคนหนึ่ง หมู่คณะก็จะถึงแก่ความตายกันหมด เราได้ออกเดินสำรวจดูบริเวณรอบๆ นั้นกับเธอ พบว่ามีหญ้าแพรงกอหนึ่งขึ้นอยู่ เพราะว่าได้รับความชื้น

จาก แหล่งน้ำเบื้องล่าง จึงกลับไปบอกบร๊วอาร์ให้มา
ช่วยกันขุดพื้นทรายใต้กอหญ้านั้น ขุดลึกลงไปจนถึง ๖๐
ศอกแล้วก็ยังไม่พบน้ำ กลับพบแต่แผ่นหินขวางอยู่

เหล่าบร๊วอาร์เห็นดังนั้น ก็พากันสิ้นหวัง หมด
อาลัยในชีวิต ต่างละความเพียร นอนรอคอยความตาย
กันอยู่ ณ ที่นั่นเอง

แต่เรามีได้ท้อใจ เพราะมีอาจจะเห็นบร๊วอาร์
ทั้งหมดต้องมาพบกับความหายหน้าต่อหน้าต่อตา เราได้
ลงไปในหลุมนั้น ลองแนบหูฟังที่แผ่นหิน ได้ยินเสียง
น้ำไหลอยู่เบื้องล่าง จึงบอกให้ทุกคนมาช่วยกันเอาก้อน
ทูปแผ่นหิน

ทุกคนก็ได้ช่วยกันทูปจนหมดเร็วหมดแรงไป
ตามๆ กัน เหลือเธอเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังสู้อยู่ เรา
จึงบอกให้เธอทุ่มเทเร็วแรงทำต่อไปอีก เธออดทนทูป
แผ่นหินจนเลือดอาบฝ่ามือโดยมิได้บ่นสักคำ

ในที่สุด แผ่นหินนั้นก็แตก ลำน้ำได้พุ่งขึ้นมาสูง
ราวกับลำตาล ทุกคนดีใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่

เพราะความเพียรของเธอเพียงคนเดียวนี้แหละ
พวกเราจะได้นำมาดื่มมาใช้กันอย่างสำราญ สามารถ
หุงหาอาหารรับประทานได้ พอตกกลางคืน ทุกคนจึง

ได้ออกเดินทางต่อไป และถึงที่หมายในวันรุ่งขึ้น

เธอเป็นผู้มีความเพียรมากขนาดนั้น ทำไมชาติ
นี้ ซึ่งเป็นภพชาติสุดท้ายของเธอแล้ว เธอจะยอมละ
ความเพียรเสียเล่า”

จากนั้นพระพุทธองค์ได้ตรัสพระคาถาว่า

“บุคคลทั้งหลายผู้มีความเพียร ชุต
พื้นดินในทะเลทราย ได้พบน้ำในทะเล
ทรายนั้น ณ ที่ลานกลางแจ้ง ฉันทใด

มุณีผู้ประกอบด้วยความเพียร และ
กำลัง เป็นผู้ไม่เกียจคร้าน พึงได้ความ
สงบใจ ฉันทนั้น”

ภิกษุรูปนั้นมีใจอาจหาญร่าเริงเบิกบานในธรรม
ได้น้อมจิตไปตามกระแสเสียงของพระพุทธองค์ เป็นผู้
ไม่ประมาท มีความเพียร ทำใจหยุดนิ่งอยู่ภายใน จน
เข้าถึงกายภายในเป็นลำดับ ได้บรรลุธรรมกายอรหัต
เป็นพระอรหันต์ในเวลานั้นเอง

พวกเราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน จงเพียร
พยายามต่อไป อย่ายอมพ่ายแพ้ อย่าท้อแท้ เมื่อ
ตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ก็ต้องทำให้สำเร็จ ถ้าเรามี
ความมุ่งมั่นอย่างเอาจริงเอาจัง ทุกอย่างจะสำเร็จ
หมด

ดูอย่างพระบรมศาสดาของเรา ก่อนที่จะได้
ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ พระองค์ทรงมี
ความเพียรอย่างยิ่งยวด ที่เรียกว่า “จาตุรงควิริยะ”
ท่านกล่าวไว้ว่า

“แม่เนื้อและเลือดในสรีระจักเหือด
แห้งไป เหลือแต่หนัง เอ็น และกระดูก
ก็ตามที

เมื่อยังไม่สำเร็จประโยชน์ที่บุคคล
จะพึงได้ ด้วยกำลัง ด้วยความเพียร และ
ด้วยความบากบั่นของบุรุษแล้ว จักหยุด
ละความเพียรนั้น เป็นไม่มีเลย”

หลวงพ่อดัดปากน้ำก็เช่นเดียวกัน ท่านเคย
กล่าวไว้ว่า

“ของจริง คู่กับคนจริง ธรรมะเป็น
ของจริง จะเข้าถึงได้ต้องเอาจริง

ถ้าทำจริงละก็ได้ทุกคน จริงแค่ไหน
แค่ชีวิตลี

ฉันเองสองคราว ไม่ได้ตายเถอะ
...นี่ง พอถึงกำหนดเข้า มันได้ ไม่ตาย
สักที”

นี่จริงอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอย่าประมาท ให้
ตั้งใจปรารภความเพียร เอาจริงเอาจัง ขยันนั่งธรรมะ
กันนะ

หนทางที่ไม่ต้องเกิด

(วันพฤหัสบดีที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

เราเกิดมาภพชาติหนึ่ง เพื่อแสวงหาที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง แสวงหาสิ่งที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นสุขได้ด้วยตัวเอง และเป็นตัวตนที่แท้จริง

สิ่งที่เราต้องการนี้ รวมประชุมอยู่ในธรรมกาย ทั้งหมด ธรรมกาย คือ แก่นของชีวิต เป็นชีวิตในระดับลึกที่อยู่ภายในตัวของเรา ทุกคนมีสิทธิ์จะเข้าถึงได้ หากฝึกใจให้หยุดนิ่ง ถ้าหยุดได้เมื่อไรก็เข้าถึงได้เมื่อนั้น

ไม่จำกัดด้วยกาลเวลา ถ้าเราเข้าถึงธรรมกายแล้ว ชีวิตเราจะเกิดสันติสุขที่แท้จริง เป็นสุขที่ไม่มีประมาณ

(นำนั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในพุทธคุณกถาว่า

“แต่ไหนแต่ไรมา ยังไม่มีใครบรรลุถึงที่สุดโลกด้วยการเดินทาง และเพราะยังบรรลุถึงที่สุดโลกไม่ได้ จึงไม่พ้นไปจากทุกข์

เหตุนั้นแล คนมีปัญญาดี รู้แจ้งโลก ถึงที่สุดโลกแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว เป็นผู้สงบแล้ว จึงไม่หวังโลกนี้และโลกอื่น”

ก่อนสมัยพุทธกาล มนุษย์ทั้งหลายต่างพยายามแสวงหาที่สุดโลกกว่าไปสุดที่ตรงไหน เหมือนอย่างนักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน ที่ต้องการรู้ว่าจักรวาลกว้างใหญ่เพียงใด จึงได้สร้างยานอวกาศไปสำรวจนอกโลกพยายามไปให้ไกลที่สุด เพื่อสำรวจว่านอกจากกาแล็กซีของเราแล้ว ยังมีที่อื่นอีกไหม ก็พบไปเรื่อยๆ ว่ามีอีก

ยังไม่สิ้นสุด

ส่วนคนในสมัยก่อน แม้ไม่มียานอวกาศ แต่มีสิ่งที่มีหัตถ์จรรยยิ่งกว่า นั่นคืออาศัยการฝึกสมาธิ ฝึกจิตให้ชำนาญจนเป็นวสี แล้วเข้าลหุสัญญา ทำกายเบาเท่ากับใจ ก็สามารถเหาะไปยังสถานที่ต่างๆ ได้ ไปถึงโลกอื่นได้ ไปด้วยกายเนื้อนี้แหละ อาศัยฆานสมาบัติเป็นบาท

การไปด้วยวิธีนี้มีความรวดเร็วมากกว่ายานอวกาศหลายเท่า แล้วยังไปได้ไกลไม่มีประมาณอีกด้วย ทั้งไปได้เร็วและไกล แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่สามารถพบคำตอบที่สุดของโลกได้

ในสมัยก่อนพุทธกาล ได้มีมาณพคนหนึ่งชื่อ “โรหิตัสสะ” อยากจะรู้ความเป็นจริงของโลกว่า ที่สุดของโลกหรือที่สุดของจักรวาลอยู่ที่ไหน

เมื่อเรียนจบศิลปวิทยา ทั้ง ๑๘ สาขาแล้ว ก็พยายามศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง โดยออกบวชเป็นฤๅษี ตั้งใจฝึกสมาธิอย่างจริงจัง จนสามารถทำฌานสมาบัติให้เกิดได้ เป็นฤๅษีที่มีฤทธิ์มีเดช สามารถเหาะเหินเดินอากาศไปได้ตามความปรารถนา เวลาจะไปแสวงหาอาหารและผลไม้ ท่านก็จะเหาะไปยังป่าหิมพานต์ หรือ

ไม่ก็เหาะข้ามไปยังอุตรกुरुทวีป แล้วก็กลับมาบำเพ็ญ
ภาวนาต่อในมนุษยโลก

ท่านฝึกทำสมาธิจนใช้งานได้แคล่วคล่อง นึก
อยากไปไหนก็ไปได้ทันที เมื่อมีฤทธาานุภาพมากแล้ว
จึงตั้งใจว่าจะเดินทางไปให้สุดโลก ได้เข้าอภินิหารสมาบัติ
แล้วเหาะไปเรื่อยๆ โดยไม่หยุดพักในระหว่างทาง มี
ปีติสุขอยู่ในนิมิตเป็นรักษาหาร ไม่เหนื่อย ไม่เมื่อย ไม่
ต้องเสียเวลานอนหลับพักผ่อน

ท่านใช้เวลาเดินทางอยู่อย่างนั้น เป็นเวลานาน
ถึง ๑๐๐ ปี จากจักรวาลหนึ่งไปยังอีกจักรวาลหนึ่ง ถึง
แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล ก็ยังไปไม่สุด

ลูกธนูที่นายขมังธนูยิงออกจากแฉ่ง ว่ามีความ
เร็วปานใด ท่านยังมีความเร็วยิ่งกว่านั้นเป็นแสนเป็น
ล้านเท่า แต่ถึงกระนั้นก็ไม่สามารถไปให้สุดจักรวาลได้
ต้องหมดอายุขัยลงในระหว่างทางนั่นเอง เมื่อสิ้นชีวิต
แล้วได้ไปบังเกิดในโลกสวรรค์ เป็นโรหิตัสสเทพบุตร
ผู้มีรัศมีกายสว่างไสว

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นในโลก
โรหิตัสสเทพบุตรได้ออกจากวิมาน มาถวายบังคมพระ
พุทธองค์ ซึ่งกำลังประทับอยู่ที่เขตวันมหาวิหาร ได้

กราบทูลถามปัญหาที่ค้างคาใจมานานว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ มีสถานที่ใด ที่ไม่มีการเกิด การแก่ การเจ็บ และการตายบ้างไหมหนอ ข้าพระองค์ได้เดินทางตลอดชีวิตเมื่อเป็นมหาฤาษี แต่ต้องตายเสียในระหว่างทาง ยังไม่สามารถเดินทางให้พ้นจากโลก พ้นจากภพได้เลย แล้วจะมีมนุษย์ที่สามารถไปให้ถึงที่สุดโลกได้หรือเปล่า พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ตรัสว่า

“ท่านเทพบุตร ที่สุดโลกนั้น บุคคลไม่อาจไปได้ด้วยการเดินทางไกล ถ้าหากตถาคตยังไม่บรรลุถึงที่สุดของโลกแล้ว ก็จะไม่กล่าวถึงการกระทำที่สุดทุกข์

ก็แต่บัดนี้ ตถาคตบัญญัติโลก เหตุให้เกิดโลก การดับของโลก และทางที่ให้ถึงความดับโลก ว่ามีอยู่ในเรือนกายยาววา หนาสิบ กว้างศอก ที่มีใจครองนี้”

จากนั้นพระพุทธองค์ได้ทรงสอนวิธีการที่จะไปให้ถึงความดับโลก ถึงหนทางที่ไม่ต้องเกิดแก่เทพบุตร โดยแนะนำหนทางสายกลาง ให้นำใจกลับเข้ามาสู่ภายใน ตรงศูนย์กลางกาย ชั้นที่ ๗ ในกายยาววา หนาสิบ

กว้างศอกนี้แหละ ทรงสอนให้ทำนิโรธ คือ ทำใจให้หยุด
อยู่ที่กลางกาย

เมื่อจบกระแสพระดำรัส เทพบุตรก็สามารถทำ
ใจหยุดนิ่ง จนกระทั่งได้บรรลุเป็นพระโสดาบันในขณะ
นั่นเอง

เทพบุตรได้กล่าวสรรเสริญพระพุทธองค์ว่า
“เป็นผู้รู้แจ้งโลก รู้ถึงที่สุดโลก ที่สุดแห่งทุกข์ ไม่มี
ใครที่จะเลิศยิ่งกว่าพระองค์อีกแล้ว ทั้งในเทวาและ
มนุษย์ทั้งหลาย”

เราจะเห็นได้ว่าวิธีการของพระพุทธองค์ ที่จะ
ไปให้ถึงที่สุดของโลกนั้น ต้องทำใจหยุดในกลางกาย
ฐานที่ ๗ ไม่ต้องมัวเสียเวลาแสวงหายานพาหนะใดๆ
ไม่ต้องใช้พลังกำลังออกแรงให้เหน็ดเหนื่อย เพียงแค่
ทำใจหยุดใจนิ่งอย่างเดียวเท่านั้น

ถ้าฝึกใจให้หยุดได้ เดียวก็สำเร็จหมด รู้ได้
หมดโลก หมดภพ ทั้งกามภพ รูปภพ อรูปภพ ภพ
สาม นิพพาน โลกกันตร์ จะอยู่ที่ตรงไหน หรือละเอียด
ลึกซึ้งเพียงใด ใจไปถึงได้ทั้งนั้น

เพราะใจที่หยุดนิ่งดีแล้ว จะมีอานุภาพยิ่ง
กว่าสิ่งใดๆ ในโลก ไม่มีสิ่งใดที่เร็วกว่าใจ และไกล

เกินกว่าที่ใจจะไปถึงได้ เพราะทุกอย่างสำเร็จได้ด้วยใจ

ดังนั้น เราจึงควรหมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่ง อย่า
เสียเวลาไปกับเรื่องไร้สาระ ให้เอาใจมาหยุดที่ศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ แล้วทุกอย่างก็จะสำเร็จได้ตั้ง
ใจปรารถนานะจ๊ะ

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

(วันศุกร์ที่ ๒๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย คือ เวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของทุกๆ คน เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

พระรัตนตรัย คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆ-รัตนะ สามอย่างนี้ประเสริฐที่สุด นึกถึงแล้วจะทำให้ใจบริสุทธิ์ มีความสุข สดชื่น เบิกบาน เป็นสรณะของมวลมนุษยชาติ

การที่เราเกิดมาแต่ละภพแต่ละชาติ ก็เพื่อแสวงหารัตนะทั้งสามนี้เท่านั้น ถ้าเรามัวไปแสวงหานอกตัวก็จะไม่มีวันพบ เพราะฉะนั้นให้เรานึกน้อมใจกลับมาแสวงหาสรณะที่พึ่งที่แท้จริงที่อยู่ภายในตัวของเราทุกคน

ในการเจริญพุทธานุสสติ มีพระพุทธรูปเจ้าเป็น
อารมณ์ มีพระแก้วใสเป็นตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้านี้ มีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ มีอานุภาพอย่างที่ไม่ม
ีประมาณ ปิดประตูอบายภูมิทีเดียว

เพราะอานุภาพแห่งการเจริญพุทธานุสสติ
ระลึกถึงผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เป็นชีวิตจิตใจ ในทุก
อิริยาบถ ทั้งยืน เดิน นั่ง นอน จนกระทั่งท่านมาปรากฏ
อยู่ในกลางใจของเรา ติดอยู่ตลอดเวลา ใจจะผ่องใส
ไม่เศร้าหมอง ถึงคราวหลับตาลาโลก ย่อมมีสุคติเป็น
ที่ไป

หลังจากละโลกไปแล้ว เราจะมีกายใหม่ เป็น
กายทิพย์ที่สวยงาม มีรัศมีสว่างไสว มีสมบัติอันเป็น
ทิพย์ มีวิมานอยู่ในสวรรค์ มีบริวารเกิดขึ้นมากมาย หรือ
ถ้าปรารถนาจะไปบังเกิดในพรหมโลก ก็สามารถไปได้

ในสุกตวรรคที่ ๓ เถราปทาน ได้กล่าวว่า ครั้ง
หนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ได้
ตรัสกับท่านสุกติวา

“ท่านจงเจริญพุทธานุสสติ อัน
ยอดเยี่ยมกว่าภavanaทั้งหลาย ท่าน
เจริญพุทธานุสสตินี้แล้ว จักยังใจให้
เต็มได้”

ในอดีต มีพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อ “รโห-
 ลัญญิกะ” ท่านเป็นพระสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 ของเรา ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่ ๗ ขวบ
 เป็นสุขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา คือ ผู้ที่ปฏิบัติได้สะดวก
 และตรัสรู้ได้รวดเร็ว

แม้มีอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้น แต่ได้บรรลุ
 คุณวิเศษ มีอภิญญา ๖ คือ มีหุทิพย์ ตาทิพย์ ระลึก
 ชาติได้ รู้วาระจิต มีอิทธิฤทธิ์ ทำอสังขให้สิ้นได้ และ
 ถึงพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ ๔ คือ มีปัญญาแตกฉาน
 ในอรรถ ในธรรม ในภาษา และในปฏิภาณไหวพริบ

เป็นเรื่องปกติวิสัยของพระอรหันต์ทั้งหลาย
 เมื่อท่านได้บรรลุอรหัตผลแล้ว ท่านก็จะระลึกชาติหน
 หลัง ที่เรียกว่าบุพเพนิวาสานุสสติญาณ ย้อนไปดูประวัติ
 การสร้างบารมีของตนเอง เมื่อพบเห็นว่าแต่ละภพแต่ละ
 ชาติ ท่านได้ทุ่มเทสร้างบารมีอย่างเต็มที่ ก็จะเกิดความ
 ปีติ ปราโมทย์ใจ

พระรโหลัญญิกะได้เล่าเรื่องในอดีตชาติของ
 ท่านว่า ทุกชาติที่ผ่านมา ท่านได้บำเพ็ญกุศลไว้มากมาย
 ได้พบกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหลายพระองค์ มีความ
 เลื่อมใสเป็นอย่างยิ่งในพระพุทธรองค์

ท่านจะระลึกนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์อยู่เสมอ มีใจผูกพันกับพระรัตนตรัยตลอดเวลา ได้สั่งสมมหากุศลด้วยการเจริญพุทธธานุสสติ ทำให้ท่านมีอุปนิสัยของการบรรลุมรรคผลนิพพาน

แต่มีอยู่ชาติหนึ่ง ท่านได้ไปเกิดในยุคที่ไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “กาลวิบัติ” คือช่วงเวลา ที่ว่างเปล่าจากพระพุทธศาสนา ไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาอุบัติในโลก มนุษย์ในยุคนั้นจึงหมดโอกาสที่จะได้รู้จักพระพุทธศาสนา มิได้รับรสแห่งพระสัทธรรม

ถ้าใครไปเกิดในยุคนั้น ก็เท่ากับว่าเกิดมาเปล่าประโยชน์ หาแก่นสารอันแท้จริงในชีวิตไม่ได้

ในสมัยนั้น ท่านได้เกิดในตระกูลของพราหมณ์ ในเมืองที่มีความเจริญรุ่งเรืองแห่งหนึ่ง พอเจริญวัยขึ้น ก็ได้ศึกษาศิลปวิทยา จนประสบความสำเร็จ แต่เนื่องจากท่านเป็นผู้ที่สั่งสมบุญเก่ามาดี จึงมีดวงปัญญามองเห็นว่าความรู้ที่ตนมีอยู่นั้น หาแก่นสารอะไรไม่ได้ แล้วยังเป็นทางมาแห่งบาปอกุศล ยากที่จะประกอบอาชีพให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้

ท่านจึงได้สละเพศฆราวาส ออกบวชเป็นฤๅษี

อยู่ในป่าหิมพานต์ เมื่อบวชแล้ว ได้เป็นผู้มีก้น้อยสันโดษ ประพฤติพรหมจรรย์ จนมีผู้ศรัทธาเลื่อมใสมาขอเป็น ลูกศิษย์ มีบริวารถึง ๓,๐๐๐ คน ออกบวชเป็นดาบสอยู่ในสำนักของท่าน ตั้งอาศรมอยู่ใกล้ภูเขาสกะ เป็นยอดเขาที่สูงรองมาจากภูเขาคิโหมวันต์ ซึ่งนักพรตในยุคนั้น ถือว่าเป็นภูเขาคิโหมวันต์ที่เป็นลัทธิที่สูงสุด

ท่านฤๅษีได้สั่งสอนศิษย์เหล่านั้น อยู่ยาวนานถึง ๓,๐๐๐ ปี แต่ก็ยังไม่ทราบถึงสัจธรรมอันแท้จริง ท่านจึงคิดว่า

“เราเป็นอาจารย์ของศิษย์เหล่านี้ เป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในฐานะที่ควรแก่การเคารพกราบไหว้ แต่น่าเสียใจที่เราไม่มีอาจารย์ แม้ที่ฟังที่แท้จริงของเราก็คงไม่มี”

เมื่อคิดดังนี้แล้ว ก็เกิดความละอายใจ จึงได้เรียกประชุมศิษย์ทั้งหมด แล้วกล่าวกับศิษย์ทั้ง ๓,๐๐๐ คน ว่า

“ท่านทั้งหลายอาศัยเราเป็นอาจารย์ แต่เราไม่อาจที่จะแนะนำหนทางหลุดพ้นให้แก่ท่านทั้งหลาย เราไม่ทราบถึงการบรรลุอมตธรรมอันสูงสุด ขอให้ท่านทั้งหลายจงอย่าได้เป็นผู้ประมาท”

ท่านก็รู้สึกละเอียดใจตนเอง ที่ชีวิตไม่มีแก่นสาร
 สาระ แม้ศิษย์ทั้งหลายก็ไม่มีใครรู้ว่า อะไรคือแก่นสาร
 สาระที่แท้จริง ดังนั้นท่านจึงปลีกวิเวก โดยหาที่สงบ
 ปราศจากความเพียรอยู่เพียงลำพัง

ในขณะนั้นเองบุญเก่าตามมาทัน ได้กระตุ้น
 เตือนจิตสำนึกของท่าน ให้ระลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 เพราะเนื่องจากในอดีตชาติ ท่านได้เจริญพุทธานุสสติ
 เป็นเนืองนิจ แม้มาเกิดในยุคที่ไม่มีพระพุทธรูปก็ตาม
 แต่ท่านก็นึกขึ้นมาได้

แล้วทำจิตของตนให้เลื่อมใสในพระญาณของ
 พระทศพล เกิดความปีติ มีใจผ่องใส จิตใจเบิกบาน
 นึกถึงพระพุทธรูปเจ้าเอาไว้ในใจ โดยทำความรู้สึกคล้าย
 กับว่า ได้นั่งอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระบรมศาสดา
 ท่านนั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์ อยู่บนอาสนะที่ปูลาดด้วยใบไม้
 ทำความเพียรไม่เลิกรา จนกระทั่งสิ้นชีวิตอยู่ในอิริยาบถ
 นั้น

ด้วยอานุภาพแห่งใจที่ผ่องใส ไม่เศร้าหมอง
 เมื่อละโลกแล้ว จึงไปบังเกิดในพรหมโลก สมกับที่
 พระพุทธรูปองค์ ได้ตรัสว่า

“จิตเต อสงกิลิฏฺเฐ สุกฺติ ปาฎิกงฺขา

เมื่อจิตผ่องใส บุคคลพึงหวังสุคติได้”

ด้วยอานิสงส์ที่ท่านได้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า มีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ ตลอดระยะเวลา ๓๑ กัปที่ท่านไม่เคยรู้จักทุกคติเลย คือ ไม่เคยตกไปสู่อบายภูมิ ไม่เกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย และสัตว์เดรัจฉาน ในกัปที่ ๒๗ ที่ผ่านมา ท่านได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ สมบูรณ์ด้วยรัตนะ ๗ ประการทีเดียว

ในภพชาติสุดท้าย ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ท่านเกิดในตระกูลสูง มีความพร้อมด้วยโภคทรัพย์สมบัติ พออายุได้ ๗ ขวบ บุญเก่าก็มาเตือนและสอนตัวเองได้ว่า สิ่งทั้งหลายในโลกล้วนไม่เป็นสาระ ไม่เป็นแก่นสาร เกิดความเบื่อหน่ายในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส จึงได้ออกบวช

ในขณะที่พระอุปัชฌาย์เอามืดโกนจรดที่ปลายผม ท่านก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ทันที

ดังนั้น การเจริญพุทธานุสสติ จึงมีอานิสงส์มาก เป็นเหตุให้บรรลุมรรคผลนิพพานตั้งแต่เยาว์วัย ถ้าหากใครระลึกถึงพระพุทธเจ้าเอาไว้ในใจอยู่เสมอ ใจจะผ่องใส ปิดประตูอบายภูมิได้ ละโลกก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์

เมื่อถึงคราวที่จะต้องมาเกิดในเมืองมนุษย์ ก็เกิดในตระกูลที่ดี มีโภคทรัพย์สมบัติเพียบพร้อม

ปริبورณ์

การนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์นี้ จึงมี
อานิสงส์ยิ่งใหญ่ มีผลอันไพบูรณ์ ในปัจจุบันจะทำให้
เรามีความสุข สดชื่น แจ่มใส เบิกบาน ดวงจิตผ่องใส
ขึ้นมาทันที

เพราะฉะนั้นให้หมั่นประคับประคองใจให้หยุดนิ่ง
นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ทุกๆ วัน เพื่อใจของเรา
จะได้สะอาด บริสุทธิ์ และเข้าถึงสันติสุขที่แท้จริงกัน
ทุกๆ คน

รวมพระธรรมเทศนา ๔

ISBN 974-87147-1-3

ที่ปรึกษา พระมหาสุวิทย์ วิชเชสโก ป.๖.๙
พระมหาสมบุญ สมมาบุญโอบ ป.๖.๔

บรรณาธิการบริหาร ธยานี สุภาวิมล

บรรณาธิการ พระวุฑฒ์ สุวฑฒ์โก พระบดินทร์ ลิริธโร
พระมหาเสถียร สุวณฺณจิตโต พระสมชาย จิระมโม
พระบัญชา สุปติภูจิตโต
รัตนาภรณ์ ชุณหรัศม์ สยมพร รั้งเชิสรณ
ชนิดา จันทราศรีไสล อรณฺช ฐิติญาณพร
จุฑารัตน์ ติลภัทร ดุษฎีวรรณ เพ็ชรน้ำลีน
ปิยภรณ์ ตั้งเจริญวัฒนากูร อรุณี ลวชัยโยธิน
จารุวรรณ วคินสกุล

ออกแบบปก วัลลภ นิลถนอม / สุระเชษฐ์ ชำนะไพบรี กองการพิมพ์

รูปเล่ม พระวุฑฒ์ สุวฑฒ์โก กองวิชาการ

ภาพวาด พระศิริพงษ์ ลิริวิโส
ป้องกัน (ภิรมย์ สุขะจินตนากาญจน์)

ลิขสิทธิ์ มูลนิธิธรรมกาย
ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี
โทร.๕๒๔๐๒๕๗ - ๖๓

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

วัดพระธรรมกาย
ธรรมกาย คือ เป้าหมายชีวิต